

.Δρ. ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΤΡΙΝΟΣ

ΕΣΥ ΦΤΑΙΣ

2011

**Δεν είμαι μηδενιστής, πιστεύω ότι οι πιθανότητες των
ιθαγενών αυτού του κόσμου να αλλάξουν τον τρόπο ζωής
τους είναι απειροελάχιστες τώρα και στο μέλλον .
Απλώς θέλω να τελευτήσω τον βίο μου απαλλαγμένος
ψευδαισθήσεων.
Το εξώφυλλο είναι ελαφρώς χυδαίο αλλά εκφράζει το νόημα
της εποχής και την ψυχική διάθεση του συγγραφέα**

**(Ευχαριστώ πολύ τον Βαγγέλη Κουκουρνέση για την
τεχνική συνδρομή του στην έκδοση αυτού του βιβλίου μου)**

Ο Σπύρος Πατρινός γεννήθηκε στον Πειραιά. Τελείωσε το γυμνάσιο στην Γαλλική σχολή Πειραιώς. Απεφοίτησε από την Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στο Princeton College του Λονδίνου και έλαβε διδακτορικό δίπλωμα από την Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Υπήρξε δικηγόρος στον Άρειο Πάγο και διετέλεσε επί σειρά ετών πρόεδρος της Ενώσεως Ελλήνων Νομικών Ευρωπαϊκής Συνεργασίας. Συνεργάτης της εφημερίδος Ελλήνων Νομικών. Επί οκταετία αιρετός δημοτικός σύμβουλος του Δήμου Πειραιώς και διοικητής του Οργανισμού Απασχολήσεως Εργατικού Δυναμικού.

Έχει γράψει βιβλία αναφερόμενα στην πνευματική ιδιοκτησία των κινηματογραφικών έργων και των εκπομπών τηλεόρασης, για την νομική προστασία της διαφημίσεως και για το συνδικαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα.

Έχει πραγματοποιήσει πληθώρα διαλέξεων στην Ελλάδα και στις Η.Π.Α και έχει δημοσιεύσει πολλά άρθρα στα νομικά περιοδικά για επίκαιρα θέματα.

Οι τελευταίες εργασίες του είναι μία κοινωνικοοικονομική μελέτη με τίτλο < Δεν θα τολμήσει κανείς? > και < Το Σύστημα>.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ένα πολύ παλαιό και πολύ γνωστό στις ανθρώπινες κοινωνίες γνωμικό λέει ότι <<φωνή λαού οργή Θεού >>.Η φωνή δεν είναι απαραίτητο να είναι κραυγή αλλά είναι δυνατόν να είναι και η απόλυτη σιωπή αρκεί να είναι καθολική και να εκφράζει τον συναισθηματικό κόσμο μιας ολόκληρης κοινωνικής ομάδας.

Οι τέσσερις αυτές μαγικές λέξεις απετέλεσαν εμμέσως το θεμέλιο πολλών επιστημονικών εργασιών κοινωνιολόγων,οικονομολόγων πολιτειολόγων νομικών και πολλών άλλων θεωρητικών φιλοσόφων.Σε αυτές τις λέξεις στηρίζεται η έννοια της δημοκρατίας κατοχυρώνεται το δικαίωμα της απεργίας διακρίνεται η λαοκρατία από την οχλοκρατία και προστατεύονται τα δικαιώματα του πολίτη διότι κατά τεκμήριο η προστασία του πολίτη είναι και η φωνή του λαού. Απαραίτητη προϋπόθεση της εφαρμογής του γνωμικού είναι η καθολική εκδήλωση της φωνής η η διατήρηση της σιωπής από την κοινωνική ομάδα. Εάν επιτευχθεί η προϋπόθεση αυτή τότε είναι νομοτελειακά βέβαιο ότι θα επακολουθήσει η οργή του Θεού (Η έννοια της λέξης Θεός έχει μεταφορικό και όχι θρησκευτικό χαρακτήρα).

Δυστυχώς όμως με την πάροδο των αιώνων μεταβλήθηκε η έννοια του γνωμικού και αντί της φωνής του λαού οι άνθρωποι καθιέρωσαν την φωνή της πλειψηφίας οπότε αυτομάτως κατήργησαν την καθολικότητα της φωνής του λαού και απομάκρυναν την οργή του Θεού.

Το ζητούμενο σε αυτή τη φάση είναι εάν είναι δυνατόν τουλάχιστο επί θεμάτων ιδιαίτερου ενδιαφέροντος να επιτευχθεί από την κοινωνική ομάδα η καθολικότης της φωνής του λαού.Οταν αναφέρομαι στην καθολικότητα δεν εννοώ το ποσοστό της σε απόλυτους αριθμούς αλλά σε αριθμούς που με την κοινή λογική είναι δυνατό να δημιουργήσουν την οργή,εναπόκειται σε άλλους πλην εμού να ορίσουν κατά περίπτωση τα ποσοστά της.

Εάν ο άνθρωπος κατανοήσει την αξία της δύναμης της φωνής του η της σιωπής και την ενώσει με εκείνη των συνανθρώπων του ώστε να δημιουργηθεί το φαινόμενο της καθολικότητας ασφαλώς θα έχει καλλίτερη τύχη εάν μία κοινωνική ομάδα σιγήσει θα δημιουργήσει καλό η κακό προηγούμενο και για τις άλλες ομάδες άλλως ο ίδιος ο άνθρωπος επωμίζεται την ευθύνη του για ότι του συμβαίνει και ότι πρόκειται να συμβεί..

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

Με τον όρο ο πλούτος της γης νοείται το απόθεμα των αγαθών που έχουν χρησιμότητα στα ένστικτα συντηρήσεως διακρίσεως και αναπαραγωγής του ανθρώπου. Βρίσκονται ως επί το πλείστον στην επιφάνεια της γης και στα παράγωγα της στο υπέδαφος αλλά και στο ζωικό, θαλάσσιο και φυτικό κόσμο. Προϋπόθεση να ενταχθεί ένα αγαθό στην κατηγορία του πλούτου της γης είναι η χρησιμότης του στον άνθρωπο ώστε να έχει οικονομική αξία σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο και να μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο συναλλαγής μεταξύ των ανθρώπων ώστε να μεταφέρεται η χρήση του αγαθού από άνθρωπο σε άνθρωπο ή από ομάδα ανθρώπων σε άλλη ομάδα δηλαδή η κατοχή του αγαθού στον άνθρωπο να θεμελιώνει το δικαίωμα της κυριότητας ή της επικαρπίας. Η έννοια του πλούτου σε συνδυασμό με την αλματώδη αύξηση του πληθυσμού του πλανήτη είναι πεπερασμένη δηλαδή με την πάροδο των αιώνων και εάν το γένος των ανθρώπων δεν βρει υποκατάστατα είδη, θα παρουσιαστεί σπάνεις των αγαθών. Ηδη προ εκατό ετών τα προϊόντα της γης και του φυτικού και ζωικού κόσμου θεωρούντο βιολογικά, σήμερα η φύση πολλών από αυτά έχει αλλοιωθεί δια της εισόδου σε αυτά χημικών και άλλων ουσιών ή με την κατάργηση βιολογικών νόμων αναφορικά με τον χρόνο αναπτύξεως τους στην προσπάθεια των ανθρώπων για καθαρά εμπορικούς λόγους να αυξήσουν την παραγωγή των προϊόντων ή για να δημιουργήσουν δελεαστική εικόνα στον καταναλωτή. Σήμερα η τιμή και η οικονομική αξία των βιολογικών αγαθών είναι υψηλότερη των άλλων όμοιων ειδών.

Από την πρώτη εμφάνιση των οργανωμένων ανθρωπίνων κοινωνιών ο πλούτος της γης με όποια μορφή χρονικά εμφανιζότανε, ανήκε κατά το μεγαλύτερο μέρος σε ένα φυσικό πρόσωπο δηλαδή η γη, το υπέδαφος μαζί με τον χρυσό το ασήμι τους πολύτιμους λίθους και ο φυσικός και ζωικός κόσμος ανήκον στο φύλαρχο ή και σε τρίτα πρόσωπα όπως ήταν ο πολέμαρχος ή ο μάγος της φυλής αλλά και αυτοί αποκτούσαν μέρος του πλούτου κατά παραχώρηση από τον φύλαρχο. Στους επόμενους αιώνες ο φύλαρχος αποκτά νέα ονομασία και εξελίχθηκε σε τύραννο ύπατο, αυτοκράτορα, βασιλέα, δικτάτορα ή σε συλλογικό όργανο αλλά πάντα υπό την ηγεμονία του ενός και σήμερα κατέληξε από φύλαρχος να λέγεται << αγορές >>. Σε όλες τις μορφές του φυλάρχου παραμένει το ίδιο καθεστώς ο φύλαρχος διατηρεί πάντα τον πλούτο του πλανήτη γη.

Αρχικά οι ιθαγενείς της φυλής ήσαν δούλοι. προσφέροντας χειρονακτική εργασία στον κύριο έναντι ανταλλάγματος για την στοιχειώδη διαβίωση τους. Αργότερα όταν οι ιθαγενείς πλήθηναν και απέκτησαν ορισμένες κοινωνικές γνώσεις άρχισαν στην αρχή δειλά και στην συνέχεια εντονότερα να διεκδικούν μέρος του πλούτου να στρέφονται κατά του επώνυμου ηγέτη και να ζητούν μεγαλύτερες παροχές και αναγνώριση περισσότερων δικαιωμάτων. Ο τελευταίος φοβούμενος το γνωμικό << φωνή λαού οργή Θεού >> άρχισε σταδιακό να ικανοποιεί μερικές από τις απαιτήσεις των ιθαγενών αλλά πολύ γρήγορα αντελήφθη ότι η διελκυστίνδα μεταξύ αυτού και του πλήθους δεν θα είχε αίσιον τέλος για αυτόν και τελικώς θα έχανε τον πλούτο της γης προς τούτο άλλαξε τις αξίες των αγαθών και με το νομισματικό σύστημα που σταδιακά καθιέρωσε και μετέτρεψε την ύλη σε χαρτιά και από επώνυμος και συγκεκριμένος κάτοχος των αγαθών εγένετο ανώνυμος και αφηρημένος κάτοχος χαρτιών και με αυτή την μέθοδο απόφυγε εκ του ασφαλούς τις επιθέσεις των ιθαγενών εναντίον του οι οποίες δεν είχαν πλέον στόχο λόγω εξαφανίσεως του υπαρκτού αντιπάλου και το ζητούμενο σήμερα είναι ποιος είναι εκείνος που έχει στα χέρια του τον τα χαρτιά που είναι και ο πλούτο της γης?

Σε κάθε περίπτωση ο άνθρωπος ευθύνεται ανά τους αιώνες διότι σταδιακά και με την ανοχή του επέτρεψε την ανταλλαγή των αγαθών με χαρτιά και την μετατόπιση του πλούτου από αυτόν που δικαιωματικά του ανήκε σε άλλους που είναι και οι κάτοχοι των χαρτιών.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Προσωπικά αδυνατώ να προσδιορίσω ποιος είναι εκείνος η εκείνοι που διευθύνουν τις τύχες των ανθρώπων στον πλανήτη γη. Μερικοί πιστεύουν ότι είναι η πολιτική των ΗΠΑ που κατευθύνει τον κόσμο άλλοι υποστηρίζουν ότι τι το λόμπυ των Εβραίων έχει την πρωτοβουλία στον πλανήτη άλλοι πιστεύουν ότι οι παραγωγοί και οι έμποροι του πετρελαίου ρυθμίζουν τις τύχες του κόσμου και σε κάθε περίπτωση από ειδικούς αναλυτές αλλά και στα καφενεία και τα σαλόνια των κυριών διατυπώνονται πολλές και διαφορετικές απόψεις. Κατά την γνώμη μου ο μεγάλος αδελφός είναι η γενική και συγκεκριμένη έννοια που λέγεται οικονομικό συμφέρον όπως αυτό εκφράζεται εμφανίζεται και εκπροσωπείται σε συγκεκριμένο χρόνο το οποίο δεν βγήκε από παρθενογένεση αλλά προήλθε βασικά από ανθρώπους και από τα βασικά ένστικτα της συντηρήσεως και διακρίσεως τους δηλαδή οι πάλαι ποτέ εξουσίες του απόλυτου άρχοντα-φυλάρχου περιήλθαν παγκοσμίως σε ομάδες οργανωμένων ανθρώπων που εμφανίστηκαν κυρίως μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και είχαν συγκεντρώσει ένα μεγάλο μέρος του πλούτου της γης. Μία ομάδα αποτελούν οι τράπεζες που έχουν μεταξύ του στενό δεσμό και απόλυτη εξάρτηση διότι έχουν ανταλλάξει αξίες και για την επιβίωση τους πρέπει να τηρούν ενιαία γραμμή που χαράσσεται από κάποιο επιτελείο ενός η περισσότερων ανθρώπων την οποία εκούσια ή ακούσια οφείλουν να ακολουθούν πιστά διότι γνωρίζουν τα μέλη της ομάδας ότι η ανυπακοή στην γραμμή σημαίνει και την καταστροφή για τον απείθαρχο. Κατά τον ίδιο περίπου τρόπο λειτουργούν και οι άλλες ομάδες όπως του εμπορίου και του παραεμπορίου της βιομηχανίας αλλά και του συνδικαλισμού δηλαδή κάθε ομάδα κινούμενη από το οικονομικό συμφέρον έχει δημιουργήσει στο τομέα της άγραφους κανόνες τους οποίους ακολουθούν με ακρίβεια τα μέλη της. Όποιο φυσικό πρόσωπο που απέκτησε κάποια πολιτική η οικονομική εξουσία είχε την ανοησία να σκεφθεί ότι είναι υπέρ άνω της ομάδας η εκδηλώσει τάσεις διαφοροποιήσεως εξαφανίζεται παραχρήμα από προσώπου γης με δολοφονία η με ενέδρα. (πρόσφατα παραδείγματα Kennedy, Martin Luther King, Nixon – waiter gate, Clinton-Monica Lewinsky, Saddam Hussein, Hosni Mubarak, Dominique Straus Kahn, Muammar Qaddafi κ.α)

Οι σχέσεις των ομάδων είναι πολύ στενές και η αλληλεξάρτηση απόλυτη διότι γνωρίζουν πολύ καλά ότι η ύπαρξή τους οφείλεται στην άριστη συνεργασία τους .Σε αυτή την ανίερη μυστική συμμαχία οι παίκτες είναι πολλοί και άγνωστοι καλυπτόμενοι από την ανωνυμία των μετοχών που κατέχουν, πολλά τα οφέλη

άγνωστοι οι ωφελούμενοι. Ομάδες των μετόχων αμέτοχων λειτουργούν μέσω των πολιτικών εξουσιών στις οποίες δίνουν αμέσως η εμμέσως κατευθύνσεις για τα μέτρα που πρέπει να λάβουν σε τακτά χρονικά διαστήματα άλλως και ο πολιτικός ηγέτης-υπάλληλος πρέπει να φαντάζεται τις επιθυμίες του κυρίου του ώστε οι ομάδες να πραγματοποιούν τα κέρδη και πολλές φορές υπερκέρδη. Δηλαδή οι πολιτικές εξουσίες, οι ηγέτες όλων των κρατών και οι κατά κόσμο αξιωματούχοι είναι υπάλληλοί των ομάδων οι οποίες τους επιτρέπουν να έχουν σημαντικές μηνιαίες αποδοχές μετά η άνευ κλοπών ανάλογα με την θέση ενός έκαστου. Το σατανικό σχέδιο στην προκειμένη περίπτωση είναι ότι ενώ οι πολιτικές ηγεσίες των λαών σε εκτέλεση εντολών εμφανίζονται οι ίδιες τυραννικές όταν επιβάλουν μέτρα προς όφελος των συμφερόντων ορισμένων ομάδων εντούτοις υποχρεώνονται οι ιθαγενείς με δημοκρατικές διαδικασίες!!!! στην επιλογή των τυράννων τους με την ψευδαίσθηση ότι ρυθμίζουν μόνοι τους το μέλλον τους. Δεν γνωρίζω ποιος είναι εκείνος η εκείνοι που νέμονται τον πλούτο της γης και για να επικοινωνούμε θα δανειστώ το όνομα του μεγάλου συγγραφέως George Orwell και θα τον ονομάσω σαν τον μεγάλο αδελφό. Γνωρίζω όμως τα συστήματα η τα εργαλεία που χρησιμοποιεί ο μεγάλος αδελφός για την επιτυχία του σκοπού του και αυτά σήμερα είναι 1. Το νομισματικό σύστημα όπως εφαρμόζεται από τις τράπεζες που καθορίζει όλες τις αξίες των αγαθών 2. Οι πολιτικές ηγεσίες των λαών. 3. Η καθιέρωση του δημοκρατικού πολιτεύματος όπως σήμερα λειτουργεί και 4. Δια παν ενδεχόμενο η δημιουργία και συντήρηση του παγκόσμιου χωροφύλακα και 5. Η καθιέρωση της διεθνούς τρομοκρατίας.

1.

NΟΜΙΣΜΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑ

Πολύτιμα μέταλλα και λίθοι

Πολύτιμα μέταλλα η ευγενή είναι τα μέταλλα τα οποία δύσκολα προσβάλλονται από τα οξέα τον αέρα και το νερό και ούτε αλλοιώνονται με την πάροδο του χρόνου. Στο εμπόριο αλλά και στις ανθρώπινες συναλλαγές θεωρούνται συνήθως σαν πολύτιμα μέταλλα ο χρυσός ο λευκόχρυσος ο άργυρος. Σε πολλές χώρες σήμερα η εξόρυξη των πολυτίμων μετάλλων λόγω της αξίας τους είναι υπό κρατικό έλεγχο.

Λίθοι πολύτιμοι είναι τα ορυκτά εκείνα που χρησιμεύουν για την κατασκευή κοσμημάτων και για την διακόσμηση π.χ διαμάντι, ρουμπίνι,. Τα πολύτιμα μέταλλα και οι πολύτιμοι λίθοι λόγω των ιδιοτήτων που έχουν και λόγω της σπάνιας ανευρέσεως και εξορύξεως τους απέκτησαν πριν από πολλούς αιώνες και μέχρι σήμερα μεγάλη οικονομική αξία σε σημείο ώστε να αποτελούν εμμέσως μέτρο αξίας των ανθρωπίνων αγαθών. Σήμερα η αξία των πολυτίμων μετάλλων περιέργως έχει καλύψει τον ανά τους αιώνες πληθωρισμό στις τιμές των πάσης φύσεως αγαθών του ανθρώπου υπολογισμένων σε χαρτονομίσματα. Δηλαδή π.χ η αξία της ντομάτας έναντι του χρυσού ήταν και είναι πάντα η ίδια και η διαφορά έγκειται στο ότι με την πάροδο του χρόνου απαιτούνται περισσότερα και περισσότερα νομίσματα και χαρτονομίσματα προκειμένου να αποκτηθεί μια ντομάτα και η αντίστοιχη αξία της σε πολύτιμα μέταλλα. Δηλαδή υπάρχει ανά τους αιώνες πλήρης εξίσωση της αξίας των πολυτίμων μετάλλων και των αγαθών του πλανήτη και κάθετος διαφοροποίηση των αγαθών με τα νομίσματα.

Φυσικά και αυτές οι αξίες αμέσως η δια της πλαγίας οδού έχουν συγκεντρωθεί κατά το μεγαλύτερο μέρος εις τα θησαυροφυλάκια όλων των τραπεζών και αποτελούν μέρος του κεφαλαίου των και θεωρητικά πλην ενός ελάχιστου ποσοστού ανήκουν στους αμέτοχους μετόχους των.

Νόμισμα

Είναι το αγαθό η το μέσο εκείνο που ανταλλάσσετε και χρησιμοποιείται από τον κάτοχο του για την απόκτηση άλλων αγαθών και αποτελεί συγχρόνως και μέτρο αξίας. Η προέλευση του νομίσματος ανάγεται σε βαθύτερους αιώνες της προϊστορικής περιόδου και στην αρχή αποτελείτο και κατασκευάζετο συνήθως από ευγενή μέταλλα. Μεταγενέστερα και όταν κατηγορήθει ο χρυσός κανόνας αναφορικά με τα νομίσματα αυτά κατασκευάζοντο από την κεντρική εξουσία από απλό μέταλλο με την

ένδειξη ότι η αξία τους ανταποκρίνεται σε ευγενή μέταλλα την κατοχή των οποίων έχει το κράτος. Σήμερα πλέον η αξία των νομισμάτων, αν και κυκλοφορούν σε υπερβολικά μεγάλο αριθμό, έχει αποδυναμωθεί τελείως είναι ανυπόληπτα και χρησιμοποιούνται σε συναλλαγές των αγαθών ήσσονος σημασίας. Το περίεργο είναι ότι ένα πολύ μεγάλο ποσό των νομισμάτων είναι εκτός συναλλαγής (extra commercium) Δηλαδή τα κατά το παρελθόν τρύπια νομίσματα (πεντάρες-δεκάρες) και σήμερα οι μικρές υποδιαίρεσεις του Ευρώ και άλλων δυνατών νομισμάτων που αποτελούν ίσως και το 10% των κυκλοφορούντων αναφέρονται λογιστικά από τους οικονομολόγους σαν νόμισμα αλλά όπως είναι γνωστό είναι τελείως λανθασμένος υπολογισμός διότι δεν χρησιμοποιούνται πλέον στις συναλλαγές και αυτό είναι μια σπουδαία απόδειξη του εξευτελισμού του νομίσματος και θα έχει και συνέχεια ώστε σύντομα και το 1 Ευρώ θα είναι νόμισμα εκτός ουσιαστικής συναλλαγής που σημαίνει ότι με 1 Ευρώ δεν θα μπορείς να αγοράσεις κάτι και όταν πέσει από το χέρι σου δεν θα σκύψεις να το μαζέψεις

Χαρτονόμισμα

Το χαρτονόμισμα είναι ένα χαρτί της κεντρικής Τραπέζης (τραπεζογραμμάτιο) που έχει αναγκαστική και υποχρεωτική κυκλοφορία . Βάση του χαρτονομίσματος δεν είναι πλέον τα πολύτιμα μέταλλα η αυτούσια μεταλλικά νομίσματα η τα τραπεζογραμμάτια άλλων κρατών (συνάλλαγμα) ως κάλυμμα της έκδοσής του αλλά μόνο η πίστη ,εάν υπάρχει, προς το κράτος που εκδίδει το χαρτονόμισμα η αξία του οποίου είναι κυμαινόμενη δια την απόκτηση των αγαθών και εξαρτάται συνήθως από αστάθμητους παράγοντες όπως είναι τα διάφορα ισοζύγια εισαγωγών εξαγωγών οι άδηλοι πόροι κ.λ.π. και συνεπώς είναι δυνατόν το χαρτονόμισμα να χάσει την αγοραστική του δύναμη όταν υποτιμηθεί.

Συμπέρασμα πρώτο

Από την αντιπαράθεση των τριών πιο πάνω αναφερομένων παραγράφων γνωρίζουν όλοι ότι με την πάροδο του χρόνου ενώ τα πολύτιμα μέταλλα, τα αγαθά της γης και ο πλούτος του πλανήτη παρέμειναν σχεδόν σταθερά σε ποσότητα ποιότητα αξία και χρησιμότητα αλλά δια την απόκτηση τους στις συναλλαγές απαιτούνται πολλαπλάσια νομίσματα η χαρτονομίσματα από όσα στο άμεσο παρελθόν που σημαίνει ότι όσοι διαθέτουν τα περισσότερα χαρτονομίσματα αγοράζουν και τα πλούτη του πλανήτη. Δηλαδή δέχτηκε ο άνθρωπος ιστορικά σε απώτερο χρόνο να μετατραπούν η αξίες των αγαθών του και ο πλούτος της γης σε χαρτί την αξία του οποίου δεν όριζε ο ίδιος αλλά οι οργανωμένοι κυβερνήτες του. Αυτή η αναφορά σημαίνει ότι δεν αυξήθηκε η χρησιμότης των αγαθών αλλά μειώθηκε υπέρμετρα η αξία του και η ποσοτική δύναμη

του χρήματος. Για αυτή την αλματώδη αύξηση των τιμών των αγαθών οι οικονομολόγοι κατά παραγγελία βρήκαν σαν αιτιολογία το δήθεν φυσικό φαινόμενο του πληθωρισμού ο οποίος δεν αφορά τον αριθμό των αγαθών αλλά τον αριθμό των χαρτονομισμάτων. Σήμερα πλέον ο πλούτος του πλανήτη ανήκει σε εκείνους που έχουν στα χέρια τους μόνο τα χαρτιά με την μορφή του χαρτονομίσματος ή των μετοχών και μέσω αυτών αποκτούν την κυριότητα του μεγαλύτερου όγκου των πολυτίμων μετάλλων των αγαθών και την εξουσία επί της γης του υπεδάφους και των μέσων παραγωγής. Παραδείγματος χάριν μια μεγάλη ανώνυμη εταιρεία είναι κερδοφόρος και αφού πληρώσει το υπαλληλικό προσωπικό της διανέμει τα κέρδη σε χαρτιά στους ανωνύμους μετόχους της οπότε γεννάται το σπουδαίο ερώτημα που καταλήγουν τα κέρδη της επιχειρήσεως στον επώνυμο μικροεπενδυτή ή μήπως στον ανώνυμο μέτοχο που εξουσιάζει το μεγαλύτερο μέρος του πλούτου της γης τον οποίο χάριν της επικοινωνίας μας τον έχουμε ήδη κατονομάσει σαν τον <<μεγάλο αδελφό>>. Δηλαδή η ανώνυμος μετοχή είναι το σπουδαιότερο εργαλείο συγκεντρώσεως των χρημάτων και κατ'επέκταση του πλούτου της γης.

ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Οι τράπεζες στην ουσία αποτελούν τον ανεπίσημο λογιστή και τον επίσημο ταμεία ενός κράτους είναι το αναγκαίο κακό για τους ανθρώπους και εμφανίζουν όχι μόνο την πραγματική εικόνα τους από τον κύκλο των εργασιών τους, αλλά και την εικόνα της εθνικής οικονομίας.

Ότι αναφέραμε για τις κερδοφόρες μεγάλες ανώνυμες εταιρείες ισχύουν και για τις τράπεζες. Οι τράπεζες κατά κύριο λόγο είναι οργανισμοί ή νομικά πρόσωπα που εκτός των άλλων μεσολαβούν στις πιστωτικές συναλλαγές σε μία ανθρώπινη κοινωνία, δέχονται χρήματα από εκείνους που έχουν διαθέσιμα κεφάλαια και θέλουν να τα τοποθετήσουν κατά ασφαλή τρόπο και παρέχουν πιστώσεις (δάνεια) σε εκείνους που χρειάζονται συμπληρωματικά κεφάλαια για την ενίσχυση της παραγωγικής δραστηριότητας του. Και στις δύο περιπτώσεις οι συναλλαγές είναι έντοκες δηλαδή οι τράπεζες δίνουν τόκο στους καταθέτες και εισπράττουν τόκο από τους δανειολήπτες ή διαφορά του τόκου μεταξύ των καταθετών χρημάτων και των δανειοληπτών ενίοτε είναι τεράστια όταν ο καταθέτης εισπράττει ετήσιο τόκο 3% και ο δανειολήπτης υποχρεούται να καταβάλει ετήσιο τόκο 14% και συνεπώς στο κύριο

έργο τους έχουν μεγάλη κερδοφορία.Πλέον αυτού οι τράπεζες όπως και οι δικαστές σε καλοδιατυπωμένο νομικό πλαίσιο καλύπτονται πάντα από το αλάθητο του Πάπα η το ανεύθυνο του ανώτατου άρχοντα που σημαίνει ότι έχουν πάμπολλες νόμιμες ευκαιρίες αυξήσεως των κερδών τους. .Δεν είμαι ειδικός στην λειτουργία του τραπεζικού συστήματος αλλά μόνο από απλές παρατηρήσεις της λογικής και της κοινωνικής μου εμπειρίας σκεπτόμενου ανθρώπου διαπιστώνω. 1.Οι τράπεζες διαχειρίζονται μεγάλο μέρος των χρημάτων του δημοσίου και των ασφαλιστικών ταμείων για την μηνιαία καταβολή των μισθών και συντάξεων στους υπαλλήλους και στους συνταξιούχους που σημαίνει ότι κάθε καθυστέρηση καταβολής έστω και μία ημέρα είναι προς όφελος της τραπεζής διότι έχει στην διάθεση της αλλότρια χρήματα και δεν επιβαρύνεται με τόκους 2.Οι τράπεζες εκδίδουν τις πιστωτικές κάρτες που με την νομική ευλογία του κράτους αποτελούν όλο και περισσότερο μέσο συναλλαγής στις αγορές.Με τις πιστωτικές κάρτες οι τράπεζες εκτός από τις ετήσιες συνδρομές των κατόχων εισπράττουν ετήσιο επιτόκιο 16% για ληξιπρόθεσμο λογαριασμό έστω και ενός μηνός.Αλλά το σπουδαιότερο είναι ότι οι τράπεζες εισπράττουν και προμήθεια της τάξεως του 0.5% έως και 8% για μία μόνο εμπορική πράξη από τους εμπόρους οι οποίοι διέθεσαν το εμπόρευμα τους με χρέωση της κάρτας της συγκεκριμένης τραπεζής η δε ρήτρα που τίθεται στους λογαριασμούς περί νομίμου ελάχιστης καταβολής του 10% τής οφειλής είναι εμπαιγμός των τραπεζών προς τους συναλλασσόμενους και αφορά μόνο τους τόκους του μηνός και ελάχιστα η σχεδόν καθόλου δεν μειώνει το ύψος της οφειλής. Δηλαδή το νόμιμο καθεστώς που καλύπτει την λειτουργία των τραπεζών θέτει εκποδών και εις τας << Ελληνικάς καλένδας >> το καθιερωμένο νόμιμο ετήσιο συμβατικό επιτόκιο αφού όπως ανέφερα προηγουμένως η επιβάρυνση των συναλλασσόμενων είναι διπλάσια η τριπλάσια τούτου.3.Εις τα θυλάκια των οικονομικών εφοριών εις τις γραμματείες των δικαστηρίων στις υπηρεσίες του δημοσίου και αλλού είναι κατατεθειμένες εγγυητικές επιστολές τραπεζών δισεκατομμυρίων ευρώ για τα οποία η τράπεζα ετησίως η για ολιγότερο χρονικό διάστημα εισπράττει από τον χρήστη της εγγυητικής επιστολής προμήθεια από 0.5% έως και 3%.Δηλαδή η τράπεζα δεν εκταμιεύει χρήμα αλλά ο διευθυντής του υποκαταστήματος υπογράφει μία επιστολή εισπράττοντας προμήθεια και αν ο κάτοχος της εγγυητικής επιστολής είναι αναξιόχρεος επιβαρύνεται εκτός των άλλων και με το επιτόκιο του 18% που έχει αποδεχθεί στην σύμβαση εγγυοδοσίας η οποία είναι συντεταγμένη κατά τέτοιο τρόπο ώστε ούτε και δικηγόρος είναι δυνατό να καταλάβει το περιεχόμενό της.4.Ημεγαλύτερη εφεύρεση των τραπεζών για να έχουν περισσότερα κέρδη είναι η επίσημη καθιέρωση του

φαινόμενου *valeur* που σημαίνει ότι οι καταθέσεις που γίνονται τις παραμονές των αργιών η κάθε Παρασκευή για όλο τον χρόνο έχουν δικαίωμα λήψεως τόκου την επόμενη εργάσιμη μετά την ημέρα της καταθέσεως του χρηματικού ποσού. Δηλαδή οι τράπεζες ενώ επιβαρύνουν τους δανειολήπτες για 365 ημέρες τον χρόνο δεν καταβάλουν τόκο στους καταθέτες και για ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για 186 ημέρες τον χρόνο δηλαδή δεν καταβάλουν τόκους σε εκείνους που κατέθεσαν τα χρήματά τους τις παραμονές των αργιών η κάθε Παρασκευή όλο τον χρόνο. Εξ αυτών των λόγων αλλά και για άλλους που δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω διότι είναι απόρρητες οι τράπεζες σε όλο τον κόσμο πραγματοποιούν υπερκέρδη μικρό μέρος των οποίων δια των μετοχών διατίθεται σε φυσικά η νομικά πρόσωπα όχι βεβαίως από ελεημοσύνη αλλά για να έχει η τράπεζα το δικαίωμα εισαγωγής στο χρηματιστήριο από το οποίο προσδοκά να έχει περισσότερα κέρδη τα δε υπόλοιπα κέρδη διατίθενται στους αγνώστους αμέτοχους μετόχους τα οποία οδεύουν στα παρακλάδια του μεγάλου αδελφού για την ενίσχυση του κεφαλαίου του.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ

Η έννοια του χρηματιστηρίου είναι αρχαιότατη, την συναντάμε στην οικονομική ιστορία της αρχαίας Ελλάδος στη Ρωμαϊκή εποχή και στους μετέπειτα χρόνους. Το χρηματιστήριο ξεκίνησε με αγαθούς στόχους και σκοπούς προκειμένου να διευκολύνει τις συναλλαγές μεταξύ των εμπόρων και των καταναλωτών. Δηλαδή σε ένα συγκεκριμένο χώρο ενετίθεντο παραστατικά των εμπορευμάτων και αξιών ώστε ο καταναλωτής η ο ενδιαφερόμενος να συγκρίνει είδη και τιμές και να προμηθευτεί το είδος η την αξία της προτιμήσεως του. Με την πάροδο του χρόνου και εκ του γεγονότος ότι οι τιμές των ειδών και αγαθών που επωλούντο στο χρηματιστήριο με την μορφή πλέον των μετοχών των εταιρειών της προσφοράς άλλαζαν τιμή σε σύντομα χρονικά διαστήματα ώθησε τους ενδιαφερομένους που μετείχαν στους υποθετικά πλέον στόχους του χρηματιστηρίου να χρησιμοποιήσουν την λειτουργία του σαν μέσο κερδοσκοπίας. Δηλαδή αγόραζαν μετοχές με την ελπίδα ότι θα αυξηθεί η αξία τους τον επόμενο χρόνο και θα αποκτήσουν κέρδη η πωλούσαν τις μετοχές

τους σε ψιλή τιμή με την ελπίδα ότι τον επόμενο χρόνο θα μειωθεί η τιμή τους και θα έχουν την δυνατότητα να αγοράσουν περισσότερες όταν κάποτε ανεβεί η τιμή τους. Τα αναφερόμενα είναι απλά και μία ένδειξη του τρόπου λειτουργίας του χρηματιστηρίου διότι οι παίκτες πραγματοποιούν εντός του χρηματιστηρίου πληθώρα άλλων συνδυασμών με στόχο πάντα το κέρδος. Το χρηματιστήριο ομοιάζει με το καζίνο όσον αφορά την σύντομη απόκτηση κερδών με την διαφορά ότι τα κέρδη του καζίνο εξαρτώνται μόνο από την εύνοια της θεάς τύχης ενώ τα κέρδη από το χρηματιστήριο εξαρτώνται από την λειτουργία του νόμου προσφοράς και ζήτησως ο οποίος είναι τεχνητός δηλαδή οι κινούντες τα νήματα του χρηματιστηρίου εκμεταλλεζόμενοι εσωτερικά η διεθνή γεγονότα αυξομειώνουν κατά το δοκούν την προσφορά και την ζήτηση και τις τιμές των μετοχών ώστε να έχουν πάντα υπερκέρδη. Οι λίγοι ιδιώτες που έχουν κέρδη από το χρηματιστήριο συνέπεσε σε δεδομένο χρόνο να πωλήσουν η να αγοράσουν μετοχές εκείνες που οι μεγαλοεπενδυτές αποφάσισαν να προωθήσουν η να περιορίσουν την κυκλοφορά τους. Σε κάθε περίπτωση όταν έχουμε πτώση της αξίας των μετοχών στα χρηματιστήρια του κόσμου σημαίνει ότι ο μεγάλος αδελφός αγοράζει τις μετοχές σε εξευτελιστικές τιμές από τους ιθαγενείς προκειμένου να τις πωλήσει στους ίδιους σε πολλαπλάσιας τιμή και να αυξάνει τα κέρδη του. Για τους ασχολουμένους με τα τυχερά παιχνίδια και γενικά με τον τζόγο υπάρχει ένα γνωμικό στατιστικά αναδεδειγμένο που λέει ότι << η μπάνκα δεν χάνει ποτέ>> που σημαίνει ότι στα καζίνο τα κέρδη οδεύουν στην επιχείρηση και είναι υποχρεωτικό να δηλωθούν στο χρηματιστήριο όμως τα κέρδη οδεύουν στους ανώνυμους αμέτοχους μετόχους με άγνωστο προορισμό και σε κρυφό παραλήπτη. Όταν ένας ιθαγενής παίζει τα χρήματα του στο καζίνο η στο χρηματιστήριο και χάσει δεν φταίει το χρηματιστήριο που ο τρόπος λειτουργίας του είναι γνωστό εκ των προτέρων ούτε το καζίνο που η πιθανότητες κέρδους είναι 1 στις 36 φταίει ο ίδιος που διακατέχεται από το πάθος του τζόγου η από την επιθυμία του εύκολου κέρδους.

ΧΡΗΜΑΤΑΓΟΡΕΣ-ΟΙΚΟΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ΟΦΕΙΛΕΤΩΝ

Στις αρχές του περασμένου αιώνα ήσαν γνωστές στον κόσμο οι λαϊκές αγορές και σε εμάς οι αγορές της οδού Ερμού της οδού Αθηνάς και οι λίγες τράπεζες της Εθνικής της Ιωνικής Λαϊκής της Εμπορικής οι οποίες ανήκον σε συγκεκριμένα πρόσωπα εδέχοντο καταθέσεις και έδιναν δάνεια με επιτόκιο ορισμένο από την κρατική εξουσία. Μετα το τέλος του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου άρχισε σε όλο τον κόσμο δειλά στην αρχή να αλλοιώνεται η έννοια της αγοράς της χρηματοδότησης και των

εθνικών τραπεζών.Στα πλαίσια δημιουργίας μιας παγκοσμιοποιημένης οικονομίας στον πλανήτη δημιουργήθηκαν ορισμένα κέντρα τα οποία ανέλαβαν το ρόλο της χρηματοδοτήσεως των κρατών των νομικών προσώπων αλλά ακόμη και των εθνικών τραπεζών σε όλο τον κόσμο. Δηλαδή δημιουργήθηκε μία κατ'επίφαση αγορά που έλειπε ο <<ντελάλης>> και αργότερα η διαφήμιση του εμπορεύματος. Σε αυτές τις αγορές το ύψος των δανείων ο χρόνος αποπληρωμής τους και το ετήσιο επιτόκιο δεν είναι σταθερό σε όλες τις χρηματοδοτήσεις δηλαδή δεν προσδιορίζεται από κάποιο νόμο η από κάποια διεθνή σύμβαση αλλά οι όροι των δανείων εξετάζονται από τους δανειστές κατά πράξη και περίπτωση . Και σε αυτές τις αγορές ουδείς γνωρίζει με την μέθοδο του αμέτοχου μετόχου τα φυσικά πρόσωπα που είναι και οι κάτοχοι των κεφαλαίων και σε αυτή την περίπτωση τα κέρδη οδεύουν προς άγνωστη κατεύθυνση στους αγνώστους αμέτοχους μετόχους που συμμετέχουν στις συναλλαγές. Για την ασφαλή σταθερή και κερδοφόρα λειτουργία οι σημερινές αγορές για λογαριασμό τους και προς το συμφέρον τους έχουν δημιουργήσει διάφορα ερευνητικά κέντρα τα οποία και έχουν ονομάσει ως << οίκους αξιολόγησης >>. Τα κέντρα αυτά έχουν συγκροτηθεί από οικονομολόγους και ειδικούς επιστήμονες πολλών κατηγοριών και με την βοήθεια της στατιστικής της πληροφορικής και πολλών άλλων μεθόδων αξιολογούν οικονομικά και κοστολογούν πλέον όλο τον πλανήτη, κράτη, εθνικές τράπεζες βιομηχανίες εμπόριο και κάθε άλλη οικονομική δραστηριότητα που αναπτύσσεται στη γη και αναγράφουν συγκεκριμένους δείκτες βαθμολόγησης ενός έκαστου. Τα επιτελεία των οίκων αξιολόγησης αποτελούνται από πολύ καλά αμειβόμενα φυσικά πρόσωπα από τον άγνωστο εργοδότη τους και φροντίζουν να είναι ιδιαίτερα επιμελείς εις την συλλογή και παροχή των πληροφοριών για την έκδοση των τιμολογίων διότι σε ενδεχομένη πλάνη τους θα καταργηθούν και θα αντικατασταθούν από άλλους περισσότερο ικανούς.

Συμπέρασμα δεύτερο

Αναφερόμενοι στον τρόπο λειτουργίας των τραπεζών στον τρόπο λειτουργία των χρηματιστηρίων και στο τρόπο λειτουργίας των διεθνών χρηματαγορών καταλήγουμε εις το ότι το χαρτί με την μορφή της ανωνύμου μετοχής ελέγχει τον πλούτο της γης. Όσον αφορά τα φυσικά πρόσωπα που έχουν στα χέρια τους τα πολύτιμα χαρτιά το θέμα είναι αδιευκρίνιστο και μέχρι σήμερα από ότι γνωρίζω δεν υπάρχει υπεύθυνη απάντηση διότι τα χαρτιά ομοιάζουν σαν την κινούμενη άμμο που σημαίνει ότι ανά πάσα στιγμή αλλάζουν χέρια μεταξύ ολίγων και αγνώστων φυσικών προσώπων.

Αναφορικά με τις κατά καιρούς εμφανιζόμενες οικονομικές κρίσεις σε ορισμένα κράτη η και παγκόσμια, μεταξύ των οποίων και η τελευταία του έτους 2010, η

εξήγηση είναι απλή. Όταν ο μεγάλος αδελφός λογιστικά διαπιστώσει ότι η ποσότητα των χαρτιών (βλέπε χαρτονομίσματα) που έχει στην κατοχή και που εκφράζει και αποτελεί τον πλούτο του πλανήτη μειώνεται τότε χρησιμοποιεί το νόμιμο !!!!!εργαλείο του εντόκου δανεισμού προκειμένου να πάρει πίσω τα χαρτιά του.

Σήμερα η μισή υφήλιος δηλαδή οι ΗΠΑ η μισή Ευρώπη και το μεγαλύτερο μέρος των τριτοκοσμικών χωρών της Ασίας και της Αφρικής οφείλουν να πληρώσουν δάνεια και ευλόγως ερωτάται ποιος είναι ο δανειστής? Σε απάντηση ότι δανειστής είναι η αγορά παρατηρούμε ότι η αγορά δεν έγινε με παρθενογένεση δια του κρίνου αλλά υπάρχουν ο η οι πατέρες της γέννας που για μας είναι άγνωστοι.

2.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ

Ο άγνωστος και ανώνυμος άρχων του πλανήτη τον οποίο- δανειζόμενος την ονομασία από διάσημο συγγραφέα -κατονομάζω μεγάλο αδελφό- είναι αδύνατο αλλά

και επικίνδυνο να διοικεί τις ανθρώπινες κοινωνίες διότι εκτός των άλλων θα χάσει την πολύτιμη για αυτόν ανωνυμία και θα δεχθεί τις επιθέσεις ενός λαού. Προς τούτο ανέθεσε το έργο του δηλαδή της διατήρησης και της επαύξησης του πλούτου του στις επώνυμες πολιτικές ηγεσίες των κρατών. Οι πολιτικοί είναι κατά το μεγαλύτερο ποσοστό νέοι άνθρωποι μορφωμένοι οι οποίοι επέλεξαν σαν βιοποριστικό επάγγελμα την πολιτική προκειμένου να εξοικονομήσουν τα προς το ζην και να έχουν κοινωνικές διακρίσεις. Το πρώτο μέλημά τους είναι η επανεκλογή τους και η τελευταία τους φροντίδα είναι η προσφορά υπηρεσιών προς την πατρίδα τους. Οι περισσότεροι τουλάχιστον στην Ελλάδα έχουν MAT είναι απόφοιτοι του Harvard του Yale του London school of economics του Oxford university είναι καθηγητές πανεπιστημίων αλλά όλοι στερούνται της εμπειρίας ενός πλουσίου μπακάλη ενός καταξιωμένου επιχειρηματία ενός μεγαλογιατρού ενός μαχόμενου δικηγόρου όλοι τους είναι άριστοι σύμβουλοι αλλά κακοί εκτελεστές στο έργο που αναλαμβάνουν. Μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και μέχρι των ημερών μας οι πολιτικοί ηγέτες των κρατών του κόσμου κερδίζουν από την πολιτική πολλά περισσότερα από ότι θα έπαιρναν στην ελεύθερη αγορά και συνεπώς είναι οι καλοπληρωμένοι υπάλληλοι του μεγάλου αδελφού και πάρα πολλοί από αυτούς γνωρίζουν καλά την εξάρτησή τους αλλά αγνοούν το πρόσωπο στο οποίο πρέπει να πειθαρχούν. Όσοι δεν αντιλαμβάνονται την εξάρτηση χάνουν την υπαλληλική θέση τους. Κύριο έργο των πολιτικών είναι να χρησιμοποιούν μεθόδους τις οποίες η μελέτη του μεγάλου αδελφού έχει επινοήσει και με τους μισθοφόρους παρατρεχάμενους να διοχετεύουν εμμέσως στα πλήθη τις εντολές του. Με αυτό το πνεύμα τα κράτη νομοθετούν, επιβάλλουν φόρους, αυξομειώνουν το νόμισμα και τις διάφορες αξίες, ορίζουν τους μισθούς των εργαζομένων ρυθμίζουν την ποσότητα και την ποιότητα της παραγωγής και γενικά κάνουν ότι επιβάλλεται ώστε οι ιθαγενείς της εκάστοτε φυλής να ζουν με μέτριους όρους διαβίωσης και να προσφέρουν τις υπηρεσίες και την εργασία τους προκειμένου να διατηρείται η και να αυξάνεται ο πλούτος του πλανήτη σε οποία χέρια και αν βρίσκεται. Κύριο μέλημα των πολιτικών ηγεσιών είναι η πίεση των κοινωνιών να πειθαρχούν στις εντολές τους αλλά μέχρι ενός σημείου ώστε η καθολική φωνή του λαού να μην δημιουργεί την οργή του θεού όπως αναφέρομαι στον πρόλογο μου. Για τον σκοπό αυτό της μοντέρνας διακυβερνήσεως των ιθαγενών όλου του κόσμου εφαρμόζεται ένα επιστημονικό ευφυέστατο σύστημα, για το οποίο αναφέρομαι σε προηγούμενη εργασία μου, το οποίο τους επιτρέπει να εφαρμόζουν τις βουλές του Κυρίου. Σήμερα οι περισσότεροι των ανθρώπων πιστεύουν ότι το υφιστάμενο παγκοσμίως οικονομικό σύστημα είναι καπιταλιστικό αλλά κανείς

σοβαρός και υπεύθυνος μπορεί να κατονομάσει συγκεκριμένα τον ή τους κεφαλαιούχους, δανειστές ? Σε απάντηση ότι δανειστής είναι η αγορά παρατηρούμε ότι η αγορά τυπικά εκπροσωπείται από τους πολιτικούς ηγέτες αυτόχθονες ή με κληρονομικά κριτήρια ή προκατασκευασμένοι που επιλέγονται συνήθως από τους λαούς με δημοκρατικές διαδικασίες !!!!!!! Εάν μερικοί από αυτούς διατηρήσουν την μέτρια ταξική ισορροπία στην κοινωνία διατηρούν την υπαλληλική τους ιδιότητα. Εάν κριθούν ανίκανοι καταργούνται αλλά δυστυχώς εάν μετανοήσουν έχουν το δικαίωμα της επανόδου και της επανεκλογής τους.

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑ

Χαρακτηριστικά παραδείγματα της ανικανότητας των πολιτικών εξουσιών και της ανοησίας των ιθαγενών είναι η αποδοχή του κοινωνικού φαινομένου του συνδικαλισμού όπως εφαρμόζεται σήμερα και η μη απόρριψη της απεργίας όπως διεξάγεται σήμερα του δήθεν ιερού δικαιώματος των εργαζομένων και συγκεκριμένα: Σ υ ν δ ι κ α λ ι σ μ ό ς ως γνωστό είναι η ένωση ατόμων της ίδιας επαγγελματικής δραστηριότητας προκειμένου από κοινού να ικανοποιούν αιτήματα και επιδιώξεις του κλάδου τους απέναντι στην εργοδοσία .Τα συνδικαλιστικά σωματεία διακρίνονται σε τοπικά πρωτοβάθμια και σε ομοσπονδίες και συννομοσπονδίες δηλαδή σε ενώσεις πολλών τοπικών σωματείων ή ομοσπονδιών. Η εκλογή των προέδρων των συνδικαλιστικών σωματείων γίνεται με δημοκρατικές διαδικασίες!!!! Το περίεργο στην προκειμένη περίπτωση είναι ότι ενώ οι εκλογές στα συνδικάτα γίνονται σε τακτά χρονικά διαστήματα και παρά ταύτα οι περισσότεροι πρόεδροι είναι ισόβιοι (μη εργαζόμενοι και αμειβόμενοι πλουσιοπάροχα) και φεύγουν από το αξίωμα όταν οι ίδιοι το θελήσουν ή όταν γίνουν υπουργοί. Οι συνδικαλιστές που λέγονται και << εργατοπατέρες >> έχουν άρικτους δεσμούς με τις πολιτικές ηγεσίες, δεν νοείται πολιτική ηγεσία να μην έχει υιοθετήσει κάποιο εργατοπατέρα και δεν νοείται εργατοπατέρας να μην έχει ενταχθεί σε κάποιο πολιτικό κόμμα .Η μεταξύ τους συνεργασία βρίσκεται στο σκότος ο εργατοπατέρας υπόσχεται στην ηγεσία του κόμματος ότι θα πείσει τα μέλη του σωματείου του, δήθεν για το καλό τους ,να ψηφίσουν το κόμμα και η πολιτική ηγεσία του κόμματος υπόσχεται στον εργατοπατέρα τις πάσης φύσεως διευκολύνσεις. Το παιχνίδι αυτό είναι πλέον γνωστό σε όλους παρά ταύτα οι εργαζόμενοι εξακολουθούν να επιλέγουν τα ίδια και τα ίδια πρόσωπα οπότε γεννάται το ερώτημα ποιος φταίει για την τύχη τους.

Α π ε ρ γ ί α είναι το ιερό δικαίωμα του εργαζομένου να απέχει της εργασίας του προκειμένου να πιέσει τον εργοδότη του σε πρόσθετες παροχές του για να έχει

καλλίτερους όρους διαβίωσης .Δηλαδή για να θεμελιωθεί το δικαίωμα της απεργίας απαιτούνται τρεις προϋποθέσεις ο εργάτης, η εργασία και ο εργοδότης,εάν κατά την απεργία δεν υπάρχει η δεν καταπιέζεται άμεσα ο εργοδότης αλλά ο τυχόν τρίτος ιθαγενής τότε δεν υπάρχει απεργία του συγκεκριμένου κλάδου αλλά αυθαιρεσία κατά του κοινωνικού συνόλου. Συγκεκριμένα ο μπάρμπα-Μήτσος η κυρά Κατίνα και ο περιπτερούχος της γειτονιάς που καταπιέζονται δεν είναι ασφαλώς οι εργοδότες των σωματείων της ΓΣΕΕ ούτε των σωματείων της ΑΔΕΔΥ αλλά απλώς καταπιεζόμενοι πολίτες τους οποίους χρησιμοποιούν οι συνδικαλιστές για να εκβιάζουν τις πολιτικές ηγεσίες .Σε αυτές τις περιπτώσεις οι κυβερνήσεις εάν δεν συμβιβαστούν η δεν ρυθμίσουν τα αιτήματα των απεργών παραιτούνται παραχρήμα και λύεται αυθημερόν η απεργία ελλείψει του εργοδότη-κράτους. Εάν παραμείνουν στην εξουσία είναι κατάπτυστες και εσύ ιθαγενή φταις για την επανεκλογή των ιδίων προσώπων.

Ο ΚΑΙΑΔΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Ο Καιάδας είναι ένα αποδεδειγμένα κοινωνικό φαινόμενο και φιλοσοφική θέση που έλαβε χώρα στην Σπάρτη το 560 π.Χ.Κατά αυτή την περίοδο και κατά τους μετέπειτα χρόνους η κοινωνία των Σπαρτιατών απεφάσισε να εξαφανίζει δια του θανάτου τέσσερις κατηγορίες ανθρώπων τους τελέσαντες αξιόποινα αδικήματα, τους αιχμαλώτους των πολέμων, τα βρέφη που γεννήθηκαν με αναπηρία και τους άχρηστους και ανίκανους στις κοινωνικές υποχρεώσεις τους στην πόλη. Όλοι αυτοί οδηγούντο και ερίπτεντο σε ένα πολύ βαθύ βάραθρο τον επονομαζόμενο Καιάδα που βρίσκεται με τις έρευνες των ειδικών αρχαιολόγων στη θέση Τρύπη Λακωνίας Η φιλοσοφία της εφαρμογής του Καιάδα από τους Σπαρτιάτες η οποία εμμέσως ισχύει και σήμερα ήταν ο θάνατος όλων εκείνων που όχι μόνο δεν προσέφεραν υπηρεσίες αλλά και που η ύπαρξή τους αποτελούσε πρόβλημα στη ορθή λειτουργία της κοινωνίας.Σήμερα τα προβλήματα του Καιάδα είναι υπαρκτό δηλαδή αναγνωρίζονται και κατονομάζονται και οι τέσσερις αναφερόμενες πιο πάνω κατηγορίες ανθρώπων αλλά η φιλοσοφία για την αντιμετώπιση τους έχει αλλάξει Μετά την κατάργηση της θανατικής ποινής στις περισσότερες πολιτισμένες χώρες ο θανατοποινίτης μετατράπηκε σε ισοβίτη, οι αιχμάλωτοι πολέμου συλλαμβάνονται κλείνονται σε στρατόπεδα και επιστρέφουν στις χώρες τους μετά τι τέλος του πολέμου , εκείνοι που γεννήθηκαν με σημαντική αναπηρία έχουν πρόβλημα οι ίδιοι και οι οικείοι τους για όλη τους τη ζωή,, παρά ταύτα τα κράτη όχι μόνο αναγνωρίζουν σε αυτούς το δικαίωμα της ζωής αλλά αναλαμβάνουν και πρόνοια για τη ποιότητα της, Τέλος για τους άχρηστους και ανίκανους ανθρώπους που σε άλλες συνθήκες και σε άλλους

χρόνους και τόπους θα οδηγούνται στον Καιάδα σήμερα παραμένουν ζωντανοί με μόνη ποινή την ευρύτερη κοινωνική απαξίωση τους. Συνεπώς με αυτά τα δεδομένα ο εκλέκτορας των αχρήστων η ανικάνων είναι μόνος και αποκλειστικά υπεύθυνος για τα έργα και ημέρες των ανθρώπων της επιλογής του που υπό άλλες συνθήκες θα είχαν οδηγηθεί στον Καιάδα που σήμερα από πολλούς λέγεται και < Γουδί >. Παρά ταύτα ο ιθαγενής κινούμενος από προσωπικά συμφέροντα επιμένει προκειμένου να τοποθετήσει το παιδί του στο δημόσιο προκειμένου να επεκταθεί το σχέδιο πόλεως στη κοίτη ποταμού και προκειμένου να χαρακτηρίσει ένα δάσος σε αγροτεμάχιο να υποστηρίζει και να επιλέγει τον πολιτικό της περιοχής του που θα ικανοποιήσει τα συμφέροντα του. Αποτέλεσμα των προσπαθειών του ιθαγενή είναι πρώτον να οδηγήσει το παιδί του εφ' όρου ζωής στην δυμοσιουπαλληλία και ενδεχομένως και στην διαφθορά δεδομένου ότι τώρα και οι δύο έννοιες είναι άρικτα συνδεδεμένες και δεύτερον να καταστραφεί το σπίτι του από πλημμύρα η πυρκαγιά. Ο καλός θεούλης προστατεύει τον εχέφρονα και όχι τον ανόητο.

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Κατά την ταπεινή μου γνώμη το συντομότερο ανέκδοτο που προκαλεί γέλωτες είναι η λέξη <<δημοκρατία >>. Πολιτικοί τυμβωρύχοι του παρελθόντος κινούμενοι από ιδιοτελείς σκοπούς ανέσυραν από την ιστορία το πλέον αριστοκρατικό πολίτευμα διακυβερνήσεως ενός λαού την δημοκρατία των αρχαίων Αθηνών την μετέτρεψαν σε λαϊκή βάση και την προσέφεραν στους ιθαγενείς όλου του κόσμου προκειμένου οι τελευταίοι να πιστεύουν ότι δεν καταπιέζονται αλλά ότι με την ψήφο τους επιλέγουν τους ηγέτες τους και ρυθμίζουν τη ζωή τους κατά τον καλλίτερο δυνατό τρόπο.

Εν συντομία και μόνο για το τυπικό νόημα η δημοκρατία είναι το πολίτευμα στο οποίο την κυριαρχία έχει ο λαός και το οποίο ο ανώτατος άρχων, ο ηγέτης είναι αιρετός. Κανένας ορισμός της λέξης «δημοκρατία» δεν μπορεί ν' αποδώσει πιστά και να περιλάβει όλα τα ιστορικά γεγονότα που περιέχει αυτή η έννοια. Για μια μερίδα σημαίνει ότι είναι ο τρόπος κυβερνήσεως του λαού, γι' άλλους είναι το σύστημα ή η μέθοδος της καταργήσεως της οικονομικής ανισότητας μεταξύ των πολιτών, τέλος υποστηρίζεται ότι με τις δημοκρατικές διαδικασίες περιορίζονται τα οικονομικά, φυλετικά, θρησκευτικά προνόμια υπέρ ορισμένων τάξεων. Σε κάθε περίπτωση ο όρος δημοκρατία αλλάζει διαρκώς ανάλογα με τον τόπο και το χρόνο. Έτσι το ίδιο σύστημα που για ένα μέλος της άρχουσας τάξης ήταν δημοκρατικό θεωρείτο από τα στοιχεία των υπολοίπων τάξεων σαν στενοκέφαλη και ολιγαρχική μέθοδος διακυβερνήσεως π.χ η εμμονή του αιρετού στον τρόπο καταστολής ενός κοινωνικού φαινομένου κατά αυτόν είναι δημοκρατικό δικαίωμα κατά τους άλλους είναι πράξη φασιστική.

Σύμφωνα με τις απόψεις φιλοσόφων και αναλυτών της έννοιας της δημοκρατίας του Πλάτωνα του Αριστοτέλους του Κικέρωνα και άλλων για την ύπαρξη και θεμελίωση της απαιτούνται τέσσερις βασικές προϋποθέσεις πρώτον η ελεύθερα συμμετοχή παντός επιθυμούντος εις την διαδικασία της εκλογής δεύτερον το σύστημα να επιτρέπει στον μέσο άνθρωπο να επιδιώκει επιτυχώς την οικονομική ισότητα με τους άλλους συνανθρώπους του τρίτον να υπάρχει για όλους τους πολίτες θρησκευτική και εκπαιδευτική ισότης και τέταρτο πάντες ανεξαρτήτως οικονομικής επιφάνειας να είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. Δυστυχώς όμως και τούτο είναι γνωστό σε όλους από τις τέσσερις προϋποθέσεις που ορίζει το δημοκρατικό πολίτευμα όπως

ερμηνεύεται επίσημα και υπεύθυνα ουδεμία εφαρμόζεται και ερωτάται ποιο είναι το πολίτευμα και πως ονομάζεται όταν τα θεμελιώδη στοιχεία της υπάρξεως του αμφισβητούνται;

Αναφορικά με την πρώτη προϋπόθεση της ελεύθερας συμμετοχής παντός επιθυμούντος εις την διαδικασία της εκλογής του σήμερα πρακτικά δεν ισχύει και είναι ανεφάρμοστο διότι η είσοδος οιασδήποτε νέου ανθρώπου εις την πολιτική κόνιστρα προϋποθέτει συμβιβασμούς με την συνείδηση του υποψηφίου και ότι πρέπει να έχει διασυνδέσεις με τους μηχανισμούς ενός κόμματος και να προσεγγίζει ή να αποδέχεται την γνώμη του ενός μόνο του αρχηγού, τούτο όμως είναι δυσχερές και για πολλούς ακατόρθωτο, διότι όλοι γνωρίζουμε τη μάχη που διεξάγεται από τους υποψηφίους και τα αθέμιτα κριτήρια που απαιτούνται για να εισέλθουν στους εκλογικούς συνδυασμούς και να λάβουν το χρίσμα και οι περισσότεροι βεβαίως παραμένουν εκτός. Με το ισχύον κομματικό σύστημα η μεμονωμένη κάθοδος του οιασδήποτε επιθυμούντος υποψηφίου δεν θα έχει καμία τύχη και είναι βεβαία η αποτυχία του αλλά και ο κίνδυνος να χαρακτηριστεί φαιδρός .

Αναφορικά με τη δεύτερα προϋπόθεση της οικονομικής ισότητας των πολιτών μεταξύ τους παρατηρούμε ότι τα τελευταία τριακόσια χρόνια έχει μεν βελτιωθεί το βιοτικό επίπεδο πολλών τάξεων αλλά η οικονομική εξίσωση τους δεν υπάρχει και εξακολουθεί να υφίσταται η μεγάλη τάξη των πτωχών ανθρώπων και σε κάθε περίπτωση αν και λειτουργούν οι δημοκρατικές διαδικασίες η οικονομική διαφορά μεταξύ των ανθρωπίνων τάξεων αντί να μικραίνει διαρκώς μεγαλώνει. Παλαιότερα υπήρχε η μικρή ιδιοκτησία του πτωχού που σήμερα τείνει να καταργηθεί.

Αναφορικά με την τρίτη προϋπόθεση που επαγγέλλεται η δημοκρατία για θρησκευτική και εκπαιδευτική ισότητα. Παρατηρούμε ότι ναι μεν τα συντάγματα των συγκριτικά πολιτισμένων κρατών προβλέπουν την ανεξιθρησκία και ελεύθερα λατρεία πάρα ταύτα πάντα οι 4 μεγαλύτερες και πολυανθρωπότερες σήμερα θρησκείες οι Χριστιανοί Καθολικοί, οι Ορθόδοξοι, οι Ισλαμιστές και οι Βουδιστές έχουν την μέγιστη χωροταξική τοποθέτηση στον πλανήτη και όλες ανεξαιρέτως ασκούν προσυλητισμό δίκην πελατείας εις το χώρο που είναι εξαπλωμένοι οι πιστοί των, σε σημείο που όποιος δεν ακολουθεί την θρησκεία του τόπου που ζει να θεωρείται άνθρωπος μειωμένης κοινωνικής προσωπικότητας έναντι των άλλων της κοινωνικής ομάδας δυστυχώς δεν έχει εξαλειφθεί από την συνείδηση των πιστών η έννοια της λέξης << αλλόθρησκος >>

Αναφορικά με την τρίτη προϋπόθεση που επαγγέλλεται η δημοκρατία για την εκπαιδευτική ισότητα των νέων ατόμων είναι σ' όλους γνωστό ότι η σπουδή και η μόρφωση συμπορεύεται κατά το παρελθόν και τώρα την οικονομική δυνατότητα του σπουδαστή. Οι έχοντες τα οικονομικά μέσα αδιακρίτως πνευματικής ικανότητας έχουν την ευχέρεια της σπουδής εν αντιθέσει μ' εκείνους που στερούνται οικονομικών πόρων οι οποίοι καίτοι έχουν τις πνευματικές ικανότητες αποκλείονται σε μεγάλο ποσοστό της σπουδής λόγω οικονομικής ανέχειας. Σήμερα έχουμε υπερπληθωρισμό νέων ατόμων πλουσίων οικογενειών αποφοίτων αλλοδαπών κολλεγίων με πτυχία masters και διδακτορικά των οποίων η συμβολή τους στην κοινωνία και την οικονομία είναι αμφίβολη και ενίοτε επιζήμια διότι έχουν απαιτήσεις μεγαλύτερες της πραγματικής προσφοράς τους. Αυτό δε το φαινόμενο της οικονομικής ανισότητας της εκπαίδευσης δεν είναι μόνο Ελληνικό θέμα αλλά επεκτείνεται σε παγκόσμιο κλίμακα. Στα υποτίθεται πολιτισμένα και δημοκρατικά κράτη της Δυτικής Ευρώπης οι πτωχοί σπουδαστές αποτελούν συγκριτικά την απελπιστική μειονότητα έναντι των υπολοίπων.

Αναφορικά τέλος με το τέταρτο θεμέλιο της υπάρξεως της δημοκρατίας δηλαδή της ισότητας πάντων ανεξαρτήτως οικονομικής επιφανείας ενώπιον του νόμου παρατηρούμε τα εξής:

Τους νόμους ψηφίζει η βουλή το κράτος τους επιβάλλει στους πολίτες και επιμελείται την πιστή εφαρμογή τους δια των οργάνων του που είναι όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι από τον κλητήρα του υπουργείου μέχρι τον γενικό διευθυντή και από τον θυρωρό του δικαστηρίου μέχρι τους Προέδρους των Ανώτατων Δικαστηρίων. Παλαιότερα ελέγετο ως ανέκδοτο ή παροιμία ότι όλες οι ανθρώπινες συνειδήσεις έχουν τιμολόγιο, σήμερα κατά κόρον γράφεται και λέγεται στα ΜΜΕ αλλά και ομολογείται από υψηλά ιστάμενα πολιτικά πρόσωπα ότι η δημοσία διοίκηση είναι διεφθαρμένη που σημαίνει ότι δεν υπάρχει ισότης των πολιτών έναντι του νόμου αλλά όποιος έχει τα οικονομικά μέσα εξαγοράζει τους όποιους δημοσίους υπαλλήλους προκειμένου να διεκπεραιώσει την υπόθεσή του και να επιτύχει τον σκοπό του. Δηλαδή στις περιπτώσεις διαφθοράς το κράτος λειτουργεί σαν ελεύθερος επαγγελματίας και ο φορολογούμενος αμείβει τον δημόσιο υπάλληλο προκειμένου ο τελευταίος να του προσφέρει υπηρεσίες για τις οποίες είναι εκ του νόμου υποχρεωμένος να προσφέρει αφιλοκερδώς. Ένας γέρον δικηγόρος προ τριάντα και πλέον ετών και σε παρατήρηση μου ότι επείγομαι να επισκεφθώ κάποιο υπουργείο για μία υπόθεσή μου απήντησε χαριτολογών ότι έπαυσε προσωπικά να επισκέπτεται τα υπουργεία διότι τις υποθέσεις

του διεκπεραίωσε ο <<καφετζής>>του υπουργείου έναντι βεβαίως συμφωνημένης αμοιβής. Υποψιάζομαι ότι τώρα τις εργασίες του εξυπηρετικού <<καφετζή >> εκτελούν και τα γραφεία με τα φωτοτυπικά μηχανήματα που είναι κάτω και έξω από τις δημόσιες υπηρεσίες στις κατηγορίες αυτές θα προσθέσουμε και τους <<μεσάζοντες>> που διατηρούν γραφεία εξυπηρέτησεως πολιτών επί παντός θέματος έναντι αμοιβής. Δηλαδή η διαφθορά δεν είναι σημερινό φαινόμενο αλλά φρούτο παλαιότερων εποχών.

Εάν αυτό είναι αληθές ότι υπάρχει διαφθορά τότε θα υπάρχει το ίδιο ποσοστό διαφθοράς σε όλους κλάδους της δημοσίας διοικήσεως και δεν δέχομαι ότι οι τελωνιακοί είναι περισσότερο διεφθαρμένοι από τους ελεγκτές του ΙΚΑ και λιγότερο η περισσότερο διεφθαρμένοι από άλλους δημοσιοϋπαλληλικούς κλάδους. Πιστεύω ότι τα ποσοστά είναι τα ίδια σε όλες τις τάξεις και τις μορφές του και όσοι συλλαμβάνονται είναι οι περισσότερο ανόητοι διότι οι ευφυείς διεφθαρμένοι ου μόνο παραμένουν εν κρυπτώ αλλά γίνονται και τιμητές των υπολοίπων. Το μέγεθος τής διαφθοράς κρύπτεται επιμελώς από τους ίδιους τούς διεφθαρμένους οι οποίοι δεν επιτρέπουν να εφαρμοσθεί η αρχή του <<πόθεν έσχες >> σε όλους τους Έλληνας πολιτικούς δημοσίους υπαλλήλους και ελεύθερους επαγγελματίες. Αν γίνει έστω και δειγματοληπτική έρευνα θα διαπιστωθεί το πρόβλημα διότι οι περισσότεροι θα αδυνατούν να δικαιολογήσουν την περιουσία τους.

Εξ όσων ανέφερα πιο πάνω- τα οποία είναι διδάγματα της κοινής πείρας όλων και δεν αμφισβητούνται- συνάγεται ότι οι τέσσερις προϋποθέσεις της δημοκρατίας όπως τις διατύπωσαν ο Πλάτων, ο Αριστοτέλης, ο Κικέρων και πολλοί άλλοι αρχαίοι αλλά και σύγχρονοι φιλόσοφοι δεν υφίστανται και συνεπώς ελλείπει παντελώς και η έννοια της δημοκρατίας.

Αντί αυτής ο κόσμος κυβερνάται από ένα ιδιόρρυθμο σύστημα που θα εξετάσουμε πιο κάτω το οποίο βεβαίως δεν είναι η εξέλιξη του δημοκρατικού πολιτεύματος αλλά μάλλον η εξέλιξη του πάλαι ποτέ φύλαρχου. Εναπόκειται στους πολιτειολόγους συνταγματολόγους και σε άλλες κατηγορίες επιστημόνων ειδικών προσόντων να δώσουν τον χαρακτηρισμό του σημερινού πολιτεύματος. Εγώ πάντως έχω χαρακτηρίσει το πολίτευμα του <<μη γνώτω η δεξιά τι ποιεί η αριστερά>>

Οι πολιτικοί που είναι οι πατέρες του έθνους και άμεσοι η έμμεσοι οι υπηρέτες του συστήματος του μεγάλου αδελφού και προκειμένου να δικαιολογήσουν στην

κοινωνία την χρησιμότητα του επαγγέλματός τους διατυπώνουν δύο αρχές ότι πρώτο η δημοκρατία είναι από τα υπάρχοντα το καλλίτερο πολίτευμα και δεύτερο ότι στην δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα .Επί της πρώτης αρχής δεν μας λένε οι πολιτικοί ποιο είναι το χειρότερο πολίτευμα ? Εάν εννοούν την τυραννία επισημαίνω ότι ο τύραννος ζει διαρκώς με τον φόβο ότι κάποτε θα τον κρεμάσουν, όπως γίνεται συνήθως, και ο λαός θα απαλλαγή από την τυραννία επί δημοκρατίας, πλην ελάχιστων εξαιρέσεως δεν υφίσταται ο κίνδυνος και ο φόβος της κρεμάλας των πολιτικών από τον λαό και συνεπώς δεν υπάρχει απαλλαγή. Επί της δευτέρας αρχής επισημαίνω ότι η ίδια σημερινή δημοκρατία βρίσκεται στον κλοιό του αδιεξόδου οπότε δεν υπάρχει διέξοδος στο πουθενά. Σήμερα προς δόξα του πολιτεύματος και της πολιτικής ηγεσίας έχει καθιερωθεί εθιμικώς και στην πράξη και τέταρτος βαθμός απονομής της δικαιοσύνης, πλην του Πρωτοδικείου του Εφετείου και του Αρείου Πάγου υπάρχει το ένδικο μέσο της προσφυγής στα κανάλια. Οποιος έχει χρήματα να πληρώσει τον παραγωγό μια εκπομπής να παρουσιάσει δημόσια το πρόβλημά του θα φοβίσει τους καρεκλοκένταυρους της όποιας εξουσίας και κατά πάσα πιθανότητα θα δικαιωθεί. .Δυστυχώς τα ισχύοντα δημοκρατικά συντάγματα δεν προβλέπουν αυτή την διαδικασία.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ιστορικά η συμμετοχή των πλειόνων πολιτών με την απόφαση των οποίων εξελέγετο ο φύλαρχος η ο αρχηγός οριοθετείτε τον 5ον π.Χ. αιώνα εις την πόλη των Αθηνών. Κατά την περίοδο εκείνη συνήρχοντο εις τον δήμο μια συγκεκριμένη και αριθμητικά περιορισμένη κατηγορία ευκατάστατων και αριστοκρατών Αθηναίων η οποία απεφάσιζε με την αρχή της πλειοψηφίας περί του μελλοντικού αρχηγού της πόλεως. Η φιλοσοφία της δημοκρατίας εκείνης της εποχής ήταν να αποφεύγονται οι έριδες και οι συγκρούσεις μεταξύ των διεκδικητών της θέσεως του αρχηγού όταν αυτή παρέμενε κενή και για πρώτη φορά στην αρχαία Αθήνα έγινε σεβαστή και υποχρεωτική η γνώμη των πολλών όχι από κοινωνική ευαισθησία αλλά με την ιδιοτελή σκέψη ότι οι πολλοί λόγω της αριθμητικής τους υπεροχής είχαν την δυνατότητα να ανατρέψουν τους λιγότερους με βίαια μέτρα και με αιματηρές συμπλοκές δηλαδή επειδή οι λίγοι εφοβούντο τους πολλούς εδέχοντο τις απόψεις τους. Καίτοι κατά τις συνεδριάσεις του δήμου των Αθηνών ίσχυε η εφαρμογή της αρχής της πλειοψηφίας συνήθως οι αποφάσεις ελαμβάνοντο με παμψηφία δηλαδή δεν υπήρχε δεύτερος υποψήφιος ή αντιπολίτευση όπως θα λέγαμε σήμερα ή δε εκλογή του αρχηγού- φυλάρχου είχε τον χαρακτήρα του διορισμού ή της χειροτονίας όπως θα λέγανε σήμερα οι άνθρωποι της

εκκλησίας. Κριτική στην άσκηση των εξουσιών του φυλάρχου δεν εγένετο από το δήμο ο οποίος είχε ένα και μόνο δικαίωμα, αν τα έργα και οι ημέρες του αρχηγού δεν ήταν σύμφωνες με τις θέσεις του δήμου ο τελευταίος είχε το δικαίωμα να καθαιρέσει, να εξορίσει ακόμη και να θανατώσει τον αποτυχημένο αρχηγό φαινόμενο που δυστυχώς δεν γίνεται επί των ημερών μας.

Φαινόμενα συμμετοχής πλειόνων πολιτών με την απόφαση των οποίων εξελέγετο ο αρχηγός εκτός των Αθηνών συναντάμε και σε κάποια περίοδο της τότε κοσμοκράτηρας Ρώμης. Οι Ρωμαίοι αντιγράφοντας τους τρόπους εκλογής των αρχόντων από την αρχαία Αθήνα επέλεξαν μια κατηγορία αριστοκρατών πολιτών της πόλεως των λεγομένων πατρικίων και που κατά τεκμήριο είχαν οικονομική ή στρατιωτική ισχύ και δημιούργησαν συλλογικό όργανο το οποίο ονόμασαν σύγκλητο (senatus). Στο συλλογικό αυτό όργανο είχε αποκλεισθεί το μέγιστο μέρος των πολιτών της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας που θεωρείτο ότι αποτελείτε από πληβείους δηλαδή από ανθρώπους ήσσονος αξίας. Οι συγκλητικοί θεωρητικά με την αρχή της πλειοψηφίας με το πρότυπο της φιλοσοφίας της Αθηναϊκής δημοκρατίας δηλαδή με τον σεβασμό της γνώμης των περισσοτέρων εξέλεξαν τον φύλαρχο τον οποίο με τη επίσημη ονομασία αποκαλούσαν ύπατο. Οι συγκλητικοί ασκούσανε νομοθετική και εκτελεστική εξουσία και ο συνήθης τρόπος απαλλαγής τους από τον ύπατο ήταν η δολοφονία του. Όταν οι ύπατοι της Ρώμης μεταβληθήκαν σε απόλυτος άρχοντες δηλαδή αυτοκράτορες η σύγκλητος παρέμεινε ένα συλλογικό όργανο άνευ ουσίας όπως είναι σήμερα στην Αγγλία η βουλή των λόρδων και οι συγκλητικοί ορίζοντα τιμής ένεκεν χωρίς πραγματική εξουσία.

Δηλαδή τουλάχιστον τα τελευταία τρεις χιλιάδες χρόνια με εξαίρεση τα διαστήματα διαλείμματα των αρχαίων Αθηνών και της Ρώμης που είχαν κάποια δυνατότητα να εκλέγουν τον φύλαρχο με σεβασμό της γνώμης των περισσοτέρων οι ανθρώπινες κοινωνίες είχαν πάντα φύλαρχο που σύμφωνα με την εξέλιξη του τον ονόμαζαν δεσπότη, ηγεμόνα, βασιλέα, αυτοκράτορα, δικτάτορα και ποικίλες άλλες ονομασίες συνδεόμενες με τις τοπικές συνήθειες κάθε μιας κοινωνίας.

Το καθεστώς της παραμονής του απόλυτου φυλάρχου στις ανθρώπινες κοινωνίες οφείλετε εις το ότι ο αρχηγός της φυλής έχοντας την εξουσία και την δύναμη επί της ομάδας δεν συνεβιβάζετο ώστε τρίτα πρόσωπα ν' αποφασίζουν για τα πλούτη του για την τύχη του εν ζωή και την διαδοχή του αιτία θανάτου. Δηλαδή θεωρούσε τον εαυτό του ελέω Θεού ως αρχηγό γι' αυτό και πλείστοι φύλαρχοι μέχρι πριν από διακόσια

χρόνια ήσαν και αρχηγοί θρησκειών, και το αξίωμά τους δεν είναι δοτό από την φυλή αλλά κληρονομητό εις τα μέλη της οικογένειας του ή σε τρίτα πρόσωπα της επιλογής του.

Την Τρίτη χιλιετία του ανθρώπου εις τον πλανήτη Γη αναφορικά με την υπόσταση και στις εξουσίες του φυλάρχου παρατηρούμε τα εξής καθοριστικά σημεία. Πρώτο το 1204 εις την Αγγλία για πρώτη φορά ξεσηκώθηκαν οι ακτήμονες καλλιεργητές της γης, δηλαδή η φυλή και απαίτησαν από τον φύλαρχο – βασιλέα Ιωάννη τον ακτήμονα να τους παραχωρήσει εδάφη προς καλλιέργεια. Ήταν ίσως η πρώτη φορά που ο φύλαρχος υπέκυψε χωρίς την θέλησή του σε απαιτήσεις της φυλής. Δεύτερο μετά το τέλος του Μεσαίωνα επακολούθησε η αναγέννηση του ανθρώπινου γένους. Κατά αυτήν την περίοδο οι άνθρωποι ή άλλως οι υπάρχουσες φυλές πλην των εμπειριών που είχαν αποκτήσει από την ζωή άρχισαν ν' αποκτούν και επιστημονικές και εξειδικευμένες γνώσεις, από την ελεύθερα κυκλοφορία των ιδεών. Οι έννοιες της ανθρώπινης ελευθερίας, της δικαιοσύνης, του δικαιώματος και της υποχρέωσης έγιναν προσιτές στους άλλοτε υποτακτικούς του φυλάρχου και σταδιακά διαπίστωναν ότι ο τρόπος ζωής που τους προσέφερε ο αρχηγός διέφερε ουσιωδώς από εκείνον που έγραφαν τα βιβλία και διεκήρυσσαν οι σοφοί της εποχής. Τρίτον η επελθούσα Γαλλική επανάσταση του 1798 αλλά και η Ρωσική το 1917 πλην των πλείστων διδαγμάτων που προσέφεραν έπεισαν τους ανθρώπους ότι έχουν τη δύναμη με βίαια μέσα να καταργήσουν τον φύλαρχο και να τον αντικαταστήσουν με άλλον γενικής παραδοχής. Δυστυχώς όμως η επαναστατημένη Γαλλία δεν είχε ωριμάσει εις τον τρόπο αλλαγής του αρχηγού για αυτό σε λίγο χρόνο εδέχθη νέο φύλαρχο του Ναπολέοντα Βοναπάρτη. Το ίδιο συνέβη και με την Ρωσική επανάσταση που αντικατέστησε τον τσάρο με τον γενικό γραμματέα του κυβερνώντος κόμματος.

Εν όψει αυτής της καταστάσεως που δημιουργήθηκε στις προηγούμενες κοινωνίες τα τελευταία διακόσια χρόνια οι άνθρωποι άρχισαν να ζητούν περισσότερες ελευθερίες και καλύτερο τρόπο ζωής. Το γεγονός τούτο φόβισε τους ηγέτες της εποχής και έχοντες υπ' όψη το προηγούμενο της Γαλλικής επαναστάσεως η οποία βιαίως κατήργησε τους φυλάρχους άρχισαν προκειμένου να κατευνάσουν τους λαούς να παραχωρούν ελευθερίες με κορωνίδα των παραχωρήσεων το σύνταγμα της Βαϊμάρης το οποίο κατοχύρωνε λαϊκά δικαιώματα και έδινε σε μια μερίδα του λαού το δικαίωμα της επιλογής οποιουδήποτε ως αρχηγού. Προς στιγμή και μετά από την πρώτη σύγχυση φάνηκε ότι λόγω των πολιτικών εξελίξεων η έννοια

του πάλαι ποτέ φυλάρχου εξέλειπε και οι εξουσίες του περιήλθαν στην φυλή η οποία είναι σε θέση ν' αποφασίζει ελευθέρως για την τύχη της.

Σήμερα που γράφεται το παρόν ένα πολύ μεγάλο ποσοστό των ανθρώπων του πλανήτη και ίδια πολίτες των προηγμένων κρατών πιστεύουν ανόητα ότι ελεύθερα και αβίαστα με τις επιλογές τους και με τις δημοκρατικές διαδικασίες !!!! αποφασίζουν για το μέλλον τους και στην προσπάθειά τους να επικρατήσει η άποψη τους για την επιλογή του καλύτερου αρχηγού και διαπληκτίζονται και αντιδικούν μεταξύ τους. Δυστυχώς όμως οι διαπληκτιζόμενοι πλανώνται πλάνη οικτρά και δεν έχουν συνειδητοποιήσει ότι ανέκαθεν υφίσταται ο φύλαρχος μόνο που πρόσφατα έχει αλλάξει μορφή.

Συγκεκριμένα οι κατά καιρούς έχοντες την οικονομική ρώμη – διότι η σωματική εξαγοράζεται – και τις κατάλληλες πνευματικές ικανότητες δεν θέτουν την τύχη τους και τ' αποκτηθέντα αγαθά τους στην κρίση του λαού διότι δικαίως κατ' αυτούς φοβούνται ότι είναι δυνατόν ν' ανατραπούν και να χάσουν την δύναμη τους. Προς τούτο αφενός κατ' επίφαση παραχωρούν στον λαό το δικαίωμα της επιλογής του αρχηγού με την αρχή της πλειοψηφίας - όπως αναφερθήκαμε πιο πάνω – αλλά μέσω αυτού επιβάλλουν τις απόψεις τους. Καίτοι οι επιλογές της φυλής είναι τυπικά ελεύθερες εντούτοις τελικά ουδεμία σημαντική απόφαση του λαού λαμβάνεται η οποία να θίγει τα συμφέροντα τα, την δύναμη και την εξουσία των ισχυρών. Σήμερα πλέον οι εκλεγμένοι αρχηγοί των λαών υπηρέτες του μεγάλου αδελφού-φυλάρχου είναι προκατασκευασμένοι και συμβιβασμένοι. Τα ΜΜΕ οι επικοινωνιολόγοι οι στατιστικολόγοι οι image makers οι πολιτικοί και οι οικονομικοί αναλυτές και οι καθημερινές δημοσκοπήσεις δημιούργησαν το νέο << μοντέλο >> του ηγέτη-υπαλλήλου το οποίο δεν βασίζεται στην αξία και την ικανότητα του αλλά στην παρουσία και την εμφάνισή του. Δηλαδή, με άλλες λέξεις, άνθρωποι ανεπάγγελτοι αλλά πολιτικοί με τα τεχνάσματα που δημιουργούν αλλοιώνουν ασφαλώς την κρίση των εκλεκτόρων που δεν είναι εκείνη του αγαθού ανδρός.

Για την ιστορία αναφέρω ότι τους τελευταίους αιώνες και περισσότερο σήμερα το βιοτικό επίπεδο των λαών έχει βελτιωθεί και βελτιώνεται συνεχώς. Ο άνθρωπος απέκτησε σχετικές ελευθερίες και πολλά δικαιώματα πλην ενός και απαγορευμένου δηλαδή της αλλαγής του φυλάρχου και αφέντη του .

Ο ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

Το σύστημα το κατεστημένο η ο μεγάλος αδελφός προκειμένου να εδραιωθεί και να εκτελεί ανενόχλητος το έργο του έχει την ανάγκη της προστασίας του. Προς τούτο μέσω των παρατρεχάμενων τοπικών κυβερνήσεων δημιούργησε στρατούς και οργανισμούς με σκοπό να εξαναγκάσει με βίαια μέσα τους απείθαρχους λαούς να εκτελούν τις εντολές του ώστε να μην μειώνονται τα κέρδη του και οι κρυφές απολαβές του. Οι χωροφύλακες είναι άπειροι τοπικού η διεθνούς ενδιαφέροντος οι οποίοι εργάζονται νυχθημερόν προκειμένου να εκτελούν τις εντολές και φυλάσσουν το κατεστημένο. Λόγω του μεγάλου αριθμού των φρουρών είναι δυσχερής η αδύνατη η απαρίθμησή τους. Θα αρκεσθώ μόνο να αναφέρω τρεις κυρίως φρουρούς-οργανισμούς τα έργα και οι ημέρες των οποίων είναι γνωστά σε όλο τον πλανήτη και αυτά είναι ο ΟΗΕ, το συμβούλιο ασφαλείας, το ΝΑΤΟ και η τεχνική τρομοκρατία.

Ο ΟΗΕ είναι δημιούργημα της ανάγκης μιας χρονικής στιγμής και αρχικά είχε αγαθούς σκοπούς να αποφύγουν τα κράτη μέλη του μία νέα παγκόσμια σύρραξη. Μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο τα συμμετέχοντα στο πόλεμο έθνη προσπάθησαν να έχουν δυνατότητα άμεσης επικοινωνίας ώστε του λοιπού με ειρηνικά μέσα να λύουν τις διαφορές τους. Με την πάροδο του χρόνου αυτό το πρόβλημα ελύθει με τις διμερείς η πολυμερείς συσκέψεις μεταξύ των ενδιαφερομένων χωρών με παρουσία η μη διαιτητού χωρίς την παρέμβαση του οργανισμού και ο ρόλος του ΟΗΕ περιορίστηκε στο φιλανθρωπικό του έργο. Σήμερα πλέον οι αποφάσεις του οργανισμού αποτελούν ευχολόγιο προς τα μέλη δεδομένου ότι δεν προβλέπονται μέτρα η μέσα επιβολής των. Παρά ταύτα διατηρείται στην ζωή ένας υδροκεφαλικός οργανισμός αποτελούμενος από εκατοντάδες αντιπροσωπείες κρατών και που απασχολεί χιλιάδες υπαλλήλους με μερική η και με καθόλου απασχόληση προκειμένου να συνεδριάζει μια φορά τον χρόνο και να λαμβάνει αποφάσεις !!!! οι οποίες για λόγους εντυπώσεων της κοινής γνώμης νομιμοποιούν η καταδικάζουν τις αυθαιρεσίες των κρατών μελών του . Ο οργανισμός πλέον δεν καλύπτει τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε, πιθανό να επιδιώκει άλλους

στόχους τους οποίους δεν γνωρίζω και πιθανόν να εξυπηρετεί αλλότρια συμφέροντα. Σε κάθε περίπτωση ο ΟΗΕ ακολουθεί την πορεία του ανάλογου οργανισμού της Κοινωνίας των Εθνών που ιδρύθηκε μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο για τους ίδιους σκοπούς και ο οποίος έπεσε σε μαρασμό και τελικά αυτοδιαλύθηκε.

Το συμβούλιο Ασφαλείας είναι ένα σώμα στα πλαίσια της λειτουργίας του ΟΗΕ που ιδρύθηκε ταυτόχρονα με αυτόν και αποτελείται από 12 μέλη τα 5 από αυτά είναι μόνιμα και εκπροσωπούν κράτη που θεωρούνται κατ'επίφαση μεγάλες δυνάμεις και τα υπόλοιπα 7 μέλη για την συμπλήρωση του συμβουλίου λαμβάνονται διαδοχικά και για περιορισμένη θητεία από τα υπόλοιπα κράτη μέλη του οργανισμού .Ο κύριος σκοπός του συμβουλίου ασφαλείας είναι να επιλαμβάνεται αμέσως σε προσφυγές των μελών του ΟΗΕ για επείγοντα προβλήματα και με τις αποφάσεις του να δίδει λύσεις με κύριο γνώμονα την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στον πλανήτη .Τα τελευταία 50 χρόνια ο ρόλος και οι αποφάσεις του συμβουλίου ασφαλείας είναι αμφιλεγόμενες ύποπτες και ίσως βρώμικες διότι άλλοτε επικαλούμενες την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων νομιμοποιούν τους στρατούς των παρατρεχάμενων χωρών να εισβάλουν βίαια σε ξένα έθνη και να σκοτώνονται αθώοι άνθρωποι και άλλοτε όταν υπάρχει αληθής καταπίεση ενός λαού το συμβούλιο ασφαλείας για να έχει την έξωθη καλή μαρτυρία καταδικάζει την εισβολή αλλά δεν διατάσσει την λήψη κατασταλτικών μέτρων και είναι πάρα πολλές οι ανάλογες αποφάσεις που δεν έχουν εκτελεστεί. Για να γίνω περισσότερο αντιληπτός για τα έργα του συμβουλίου ασφαλείας θα αναφέρω δύο παραδείγματα από τις εκατοντάδες που υπάρχουν. Πρώτον εγώ αλλά και όλοι οι σκεπτόμενοι άνθρωποι αδυνατούμε να κατανοήσουμε και να εξηγήσουμε τα αίτια της εισβολής ξένων δυνάμεων στο Αφγανισταν και στο Ιράκ μόνη εξήγηση που δίδω είναι ότι το ρέων αίμα των αθών ανθρώπων που σκοτώνονται είναι ολιγότερον του ρέοντος πετρελαίου. Δεύτερο υπάρχοντος του ΟΗΕ που ευαγγελίζεται την ειρήνη στον πλανήτη υπάρχει ένα κράτος η Κύπρος που τα τελευταία 35 χρόνια κατόπιν βίαιης εισβολής είναι υπό κατοχή. Οι διεθνείς οργανώσεις καταδίκασαν μεν αναγνώρισαν δε το υφιστάμενο καθεστώς με την αποστολή μισθοφόρων κυανοκράνων αστυνομικών δια την τήρηση της τάξεως μεταξύ του κατακτητή και του υπόδουλου.

Το NATO ιδρύθηκε και αυτό μετά το τέλος του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου με πρωτοβουλία των ΗΠΑ και αποτελείτε από ελεύθερες δημοκρατίες !!! του δυτικού κόσμου, είχε αμυντικό χαρακτήρα και κύριο σκοπό να προστατεύσει τα κράτη μέλη του από κατακτητικές επιθέσεις τρίτων κρατών Επί της ουσίας το NATO έγινε για να μπορεί να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε πολεμική απειλή που προέρχεται από τον

ανατολικό κόσμο του πλανήτη που εκπροσωπείτο από την τότε Σοβιετική Ένωση κατά την διάρκεια του λεγομένου ψυχρού πολέμου. Αλλά και η Σοβιετική Ένωση απήντησε στην πρόκληση του NATO και δημιούργησε το σύμφωνο της Βαρσοβίας με το ίδιο ακριβώς σκοπό. Μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου το 1989 και την διάλυση της άλλοτε κραταιάς Σοβιετικής Ένωσης εξέλιπε ο κίνδυνος παγκοσμίου συρράξεως των κρατών του πλανήτη και πρώτη η Ρωσία σαν κύριος διάδοχος της Σοβιετικής Ενώσεως διέλυσε το σύμφωνο της Βαρσοβίας. Το παράδειγμα της Ρωσίας δεν ακολούθησε η φιλοσοφία του NATO και παρέμεινε ενεργός στρατιωτική μηχανή για να προστατεύσει τον πλανήτη γη από την επιδρομή εξωγήινων εισβολέων. Η αλήθεια είναι ότι ο σκοπός του οργανισμού σήμερα εξέλιπε τελείως και εκτελεί πλέον χρέη χωροφύλακα προκειμένου να επιβάλει τις επιθυμίες του μεγάλου αδελφού στον πλανήτη με το πρόσχημα της δήθεν νομιμότητας. Για τον σκοπό αυτό διατηρούνται στρατηγικοί, ναύαρχοι, πτέρωτα και κατασκευάζονται και συντηρούνται πύραυλοι, αεροπλάνα, πλοία, αεροπλανοφόρα, υποβρύχια και γενικά ένας πλήρης και σύγχρονος πολεμικός μηχανισμός με δαπάνες των ταλαίπωρων κοινωνιών των κρατών μελών. Και το τελείως ηλίθιο είναι ότι όλες οι πολιτικές ηγεσίες για να είναι αρεστές στον μεγάλο αδελφό επιδιώκουν την ένταξη των κρατών τους στο NATO.

5.

Η ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η τρομοκρατία αν και δεν υπάρχει διεθνώς συμφωνημένος ορισμός, γενικά αποτελεί τη “συστηματική” χρήση, ή την απειλή χρήσης, βίας που συμβαίνει πάντα ως αντίδραση, ή άσκηση πίεσης, από ιδιώτες ή οργανωμένες ομάδες με πολιτικά, θρησκευτικά ή άλλα ιδεολογικά κίνητρα (ως υπόβαθρο/βάση), εναντίον ατόμων, ομάδων ή περιουσιών, με απώτερο στόχο ορισμένους ιδιώτες ή τις κυβερνήσεις από τις οποίες προσδοκούν κάποια αντίστοιχα (των κινήτρων) οφέλη. Η κάθε πράξη από αυτούς χαρακτηρίζεται τρομοκρατική πράξη και εκείνοι που την επιχειρούν τρομοκράτες. Στις τρομοκρατικές πράξεις περιλαμβάνονται ανατινάξεις, πειρατείες, ομηρίες, φόνοι, δολιοφθορές, εμπρησμοί κ.λπ. σημαντικών στόχων καθώς και άλλες παράλληλες εγκληματικές πράξεις, όπως απαγωγές ή ληστείες κ.λπ. που εκτελούνται από τις ίδιες τρομοκρατικές ομάδες. Βασική προϋπόθεση επιτυχίας της τρομοκρατικής πράξεως είναι να δημιουργεί το αίσθημα του φόβου ή και του πανικού σε μια συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα ή και παγκοσμίως. Η τρομοκρατία έχει χρησιμοποιηθεί πολλές φορές όχι μόνο από ομάδες ιδιωτών αλλά ακόμη και από κυβερνήσεις, από τις μυστικές υπηρεσίες, καλούμενες γενικά στη περίπτωση αυτή κρατική τρομοκρατία που έχει παρατηρηθεί από την αρχαιότητα και που διαιωνίζεται μέχρι σήμερα. Βασικά χαρακτηριστικά της σύγχρονης εκδηλωμένης τρομοκρατίας, (εκτός της κρατικής), είναι η ανωνυμία και η μυστικότητα των μελών όχι όμως και των οργανώσεων, που αντίθετα σπεύδουν και δημοσιοποιούν τις εκάστοτε πράξεις τους για να διατηρούν το "γόητρό" τους.

Τα τρομοκρατικά πλήγματα γενικά προκαλούν πανικό και αποδιοργάνωση. Αποτελούν μεμονωμένα απρόβλεπτα πλήγματα εκφοβισμού, όπως δολοφονίες, βομβιστικές ενέργειες, αεροπειρατείες, απαγωγές, κτλ. Δεν είναι σπάνιες οι φορές που τέτοιες πράξεις πλήττουν ακόμη και αθώους ανυποψίαστους πολίτες. π.χ. καταλήψεις σχολείων με ομήρους παιδιά.

Ιστορικά, η τρομοκρατία ποτέ δεν μπόρεσε να ανατρέψει καθεστώς. Αποτελεί μικρότερο κίνδυνο για την κατεστημένη τάξη/εξουσία από τον ανταρτοπόλεμο

.Πάντως, τα τρομοκρατικά πλήγματα βασίζονται στον αιφνιδιασμό στον ιδεολογικό φανατισμό, στον θρησκευτικό και ακόμη στην εξυπηρέτηση οικονομικών συμφερόντων ενώ για την υλοποίησή τους απαιτείται πρόσβαση σε κάποιους οικονομικούς πόρους δια των οποίων πολλοί δίοδοι του διεθνούς εμπορίου παραμένουν ανοικτοί. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να διακρίνουμε -ας μου επιτραπεί ή έκφραση- την ιδιωτική τρομοκρατία από την κρατική. Η πρώτη πραγματοποιείται από περιθωριακά πρόσωπα θρησκευτικά προσυλιτισμένους και ανέντακτους στην κοινωνία. Σε αυτή την κατηγορία υπάρχουν δύο υποδιαιρέσεις στην πρώτη υπάγονται οι τρομοκράτες που χρησιμοποιούν συνήθως με δικές τους δαπάνες προς εκφοβισμό ευτελή μέσα φόβου γκαζάκια και αυτοσχέδιες μικρές βόμβες στην δεύτερη κατηγορία υπάγονται οι τρομοκράτες που χρησιμοποιούν μέσα υψηλής τεχνολογίας και άκρως δαπανηρά και για αυτή την κατηγορία γεννάται το ερώτημα του <πόθεν έσχες > για τον τρομοκράτη που σημαίνει ότι σε αυτού του είδους και σε αυτή την κατηγορία της τρομοκρατίας πρέπει να υπάρχει χρηματοδότης, παραγωγός, σπόνσορας. Και στις δύο υποδιαιρέσεις της ιδιωτικής τρομοκρατίας οι τρομοκράτες συνήθως συλλαμβάνονται από την αστυνομία η εντοπίζονται και κατονομάζονται στην κοινή γνώμη ουδέποτε όμως έγινε γνωστό το όνομα έστω και ενός χρηματοδότη εκτός και αν αυτός είναι προκατασκευασμένος όπως θα αναφερθούμε στην συνέχεια. Δηλαδή η τρομοκρατική οργάνωση της 17 Νοέμβρη είχε σαν μέλη που συνελήφθησαν από τις αστυνομικές αρχές ψοφοδεείς ανεπάγγελτους φοιτητές και παρατρεχάμενους, αλλά δεν μας πείθει ότι αυτή η οργάνωση με τις 2 η 3 ληστείες που πραγματοποίησε είχε την οικονομική δυνατότητα να συντηρεί επί 25 και πλέον χρόνια τα μέλη της και να τα εφοδιάζεται με πλήρες και σύγχρονο οπλοστάσιο η οικονομική αξία του οποίου είναι πολλαπλάσια του χρηματικού ποσού των ληστειών που σημαίνει ότι και στην προκειμένη περίπτωση της τρομοκρατίας ακόμη ισχύει για τους τρομοκράτες η αρχή του < πόθεν έσχες >.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ο όρος "βιομηχανία του τρόμου για μας τους Έλληνες είναι το πολύ γνωστό ως το παραμύθι του μπαμπούλα Η μητέρα που εκπροσωπούσε την εξουσία έπειθε με την μέθοδο του τρόμου το παιδί που παρίστανε τον άνθρωπο σε προκαθορισμένη από αυτήν συμπεριφορά. Αν και ήταν από παλιά γνωστή η μέθοδος άρχισε να καθιερώνεται και να διατυπώνεται επίσημα στη δεκαετία του 1980 όπως περιγράφεται από τους γνωστούς ανέντακτους και προοδευτικούς Αμερικανούς ερευνητές - αναλυτές δημοσιογράφους Edward S. Herman και Gerry O'Sullivan, τους

οποίους ακολούθησαν και άλλοι. Σήμερα είναι ευρύτατα διαδεδομένη και εφαρμόζεται από τις διάφορες μυστικές υπηρεσίες και αρχές για να αποτελεί τροχοπέδη σε αυθαίρετες αναλύσεις, προσδιορισμούς και πορίσματα των ιδιωτικών συμφερόντων αλλά και εθνικών επιδιώξεων. Στην ουσία οι βιομήχανοι της τρομοκρατίας συνήθως προσπαθούν να την χρεώσουν την τρομοκρατία σε ορισμένους προκατασκευασμένους φορείς που δήθεν εκφράζουν θρησκευτικές ή εθνικές θέσεις και προς τούτο στρατολογούν και προσυλιτίζουν με κατάλληλο τρόπο φανατισμένα άτομα στα οποία και αναθέτουν την εκτέλεση των τρομοκρατικών πράξεων. Ενδεικτικά αναφέρω τους Ιάπωνες που με κατάλληλες μεθόδους έπειθαν νέους ανθρώπους να οδηγούν τα αεροπλάνα της αυτοκτονίας. Και σε αυτή την μορφή της τρομοκρατίας ισχύει η αρχή του <πόθεν έσχες>. Δηλαδή θα πρέπει να υποδειχθεί ο σπόνσορας που είχε και προσέφερε τα οικονομικά μέσα για την πραγματοποίηση της τρομοκρατίας. Η σύλληψη ενός γέροντα εις το Πακιστάν η θανάτωση του και η ρίψη του πτώματος του στην θάλασσα δεν πείθει τους εχέφρονες ανθρώπους ότι αυτός ήταν ο Οσάμα Μπιν Λάντεν. Εξ άλλου σήμερα το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού του πλανήτη με διάφορους τρόπους μεθόδους και συμβάσεις (Σενγκεν) είναι στον έλεγχο των αρχών και των κρατικών εξουσιών το γεγονός τούτο σε συνδυασμό με την δορυφορική τηλεπικοινωνία στον πλανήτη και την προηγμένη ηλεκτρονική τεχνολογία είναι θεωρητικά και πρακτικά αδύνατος η εξαφάνιση οποιουδήποτε ανθρώπου και δυνατή μέσω των τραπεζών η διαπίστωση της οικονομική του καταστάσεως. Δηλαδή μέσα σε λίγα λεπτά είναι δυνατό να διαπιστωθεί ανά τον κόσμο η διακίνηση χρηματικών ποσών σε αναλήψεις και καταθέσεις. Στο σημείο αυτό θα αναφέρω ένα δεύτερο ανέκδοτο που προκαλεί γέλωτα, πλην της λέξης δημοκρατία προστίθεται και η λέξη <προσωπικό απόρρητο> Δυστυχώς και σήμερα στον πλανήτη υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι που πιστεύουν και στα δύο ανέκδοτα.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΕΞΑΡΤΗΣΕΙΣ

(Ναρκωτικά-Νικοτίνη-Αλκοόλ-Τζόγος)

Κατ'αρχή κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος αντιλαμβάνεται αμέσως ότι ο εξαρτημένος άνθρωπος δεν απαλλάσσεται αμέσως με το <φιρμάνι του Βεζίρη> από τις βλαπτικές ουσίες του οργανισμού του αλλά απαιτείται μεγάλο χρονικό διάστημα με προληπτικά και κατασταλτικά μέτρα. Προληπτικά μέτρα είναι η διαπαιδαγώγηση των νέων ανθρώπων από της ηλικίας της Α δημοτικού και τα μέτρα αυτά θα αποδώσουν μετά πάροδο 20-30 ετών από της εφαρμογής τους. Κατασταλτικά μέτρα είναι η περίθαλψη των εξαρτημένων προσώπων και η ρύθμιση των αναγκών τους χωρίς να έχουν τον χαρακτήρα του εξαναγκασμού και της καταπίεσης που θα έχουν διαφορετικά αποτελέσματα.. Μέσα στις επιδιώξεις του μεγάλου αδελφού είναι και η διατήρηση των εξαρτημένων ανθρώπων

Ναρκωτικά είναι το έγκλημα διαρκείας κατά της ανθρωπότητας το οποίο διαπράττει ο μεγάλος αδελφός συντηρώντας το παραεμπόριο τους επικουρούμενος από τους υπαλλήλους του που είναι οι πολιτικές ηγεσίες. Αν οι τελευταίες ήθελαν να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα η λύση είναι μία και απλή δηλαδή η νομιμοποίηση της χρήσεως όλων των ναρκωτικών. Με αυτό τον τρόπο θα επιτυγχανοντο τα εξής σπουδαία αποτελέσματα πρώτον θα εγένετο απογραφή όλων των εξαρτημένων ατόμων προκειμένου οι τελευταίοι να λάβουν επίσημη ιατρική βεβαίωση ελευθέρως χορηγήσεως ναρκωτικών από τα φαρμακεία έναντι ελάχιστης αμοιβής δεύτερο θα εξέλειπαν τελείως οι κλοπές οι ληστείες και οι δολοφονίες από εξηρητημένα άτομα προκειμένου να αποκτήσουν χρήματα για την αγορά της δόσης του καθημερινού ναρκωτικού τους τρίτο και σπουδαιότερο θα εξαφανίζοντο από την κοινωνία οι έμποροι ναρκωτικών που αποτελούν το μεγαλύτερο κίνητρο για την διάδοσή τους και τέταρτο με την χορήγηση ανόθευτων ναρκωτικών θα παρατείνετε η ζωή των εξαρτημένων ατόμων και θα υπάρχουν μεγαλύτερα χρονικά περιθώρια για την πιθανή θεραπεία τους. Αξίωμα όπου δεν υπάρχει έμπορος δεν υπάρχει αγορά και όπου δεν

υπάρχει αγορά δεν υπάρχει και εμπόρευμα. Δυστυχώς ο μεγάλος αδελφός με τους κατά τόπους υπαλλήλους του διατηρεί το παραεμπόριο για τους ευνόητους λόγους.

Ν ι κ ο τ ι ν η. Είναι αδύνατο να φανταστώ ποια είναι τα οικονομικά κίνητρα που οδήγησαν τον μεγάλο αδελφό και την διεθνή κοινότητα στην αυστηρή απαγόρευση του καπνίσματος. Το επιχείρημα ότι ενδιαφέρονται για την υγεία των ιθαγενών είναι επιεικώς ηλίθιο αν πράγματι υπήρχε ενδιαφέρον για την μακροζωία των ανθρώπων θα έπρεπε να λάβουν δραστικά μέτρα κατά της παχυσαρκίας δεδομένου ότι 20 κιλά περιττού βάρους του σώματος είναι πιο επικίνδυνα από ένα πακέτο τσιγάρα. Το επιχείρημα ότι θίγονται οι μη καπνίζοντες – παθητικοί καπνιστές- είναι επίσης ανόητο διότι είναι δυνατόν οι δημόσιοι χώροι πλην των νοσοκομείων να διαχωριστούν ανέξοδα σε καπνιστές και μη οπότε ο κάθε ένας θα κάνει την επιλογή του. Τέλος το μέτρο είναι σαφώς αντιοικονομικό και αντιπαραγωγικό όταν οι μισοί και πλέον υπάλληλοι εργάζονται ημερησίως από το νόμιμο ωράριο τουλάχιστον κατά μία ώρα λιγότερο όταν λόγω συχνοουρίας κάθε ώρα πηγαίνουν στη τουαλέτα για να καπνίσουν η λόγω πείνας βγαίνουν εκτός υπηρεσίας για να καπνίσουν με την δικαιολογία ότι θα αγοράσουν κουλούρι και τυρί..

Α λ κ ο ό λ. Η ποτοαπαγόρευση που έγινε σε ευρεία κλίμακα το 1930 απέδειξε περίτρανα ότι καμιά φορά ο ιθαγενής γνωρίζει την λέξη όχι και δεν δέχεται την λέξη απαγορεύεται. Αποτέλεσμα του μέτρου της ποτοαπαγόρευσης ήταν η αύξηση της καταναλώσεως του αλκοόλ και η δημιουργία παραεμπορίου και λαθρεμπορίου οينوπνευματωδών ποτών.

Γ ζ ό γ ο ς. Είναι μια πολύ παλαιά εξάρτηση του ανθρώπου που πρόσφατα χρησιμοποιείται κατά κόρον για να εισπράττονται αμέσως χρήματα από τους αφελείς και τελικά να γίνονται μετοχές στα χέρια των αμέτοχων μετόχων. Προφανώς η μέθοδος αυτή είναι επικερδής για αυτό παρατηρείται η αλματώδης αύξηση των καζίνο σε όλο τον κόσμο για αυτό εκδίδονται άπειρα λαχεία και για αυτό καθιερώνονται συνεχώς στοιχήματα επί παντός θέματος.

Οι ανθρώπινες εξαρτήσεις δημιουργούν ανθρώπους μειωμένης ευθύνης και αντιδράσεως και γίνονται με τις ευλογίες του μεγάλου αδελφού γιατί από αυτές έχει σημαντικά κέρδη και έχει δώσει εντολές στους κατά τόπους υπαλλήλους του για την διατήρηση και συντήρησή τους..

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΙΘΑΓΕΝΩΝ Η ΑΝΟΧΗ

Τα παλαιότερα χρόνια του περασμένου αιώνα οι άνθρωποι του πλανήτη γνώριζαν τον φύλαρχο τον ηγεμόνα τον δικτάτορα και όταν εδέχοντο υπέρμετρο καταπίεση είχαν την δυνατότητα επειδή γνώριζαν τον αντίπαλο να στραφούν εναντίον του με επανάσταση η με βίαιους τρόπους για την απαλλαγή τους από το καθεστώς. Με την πάροδο του χρόνου και ειδικά τα τελευταία 50 χρόνια όταν άρχισε να κυκλοφορεί η έννοια της παγκοσμιοποίησης στον πλανήτη άρχισε σταδιακά να εξαφανίζεται η εικόνα του απολύτου άρχοντα στις ανθρώπινες κοινωνίες και την θέση του κατέλαβαν για λογαριασμό του οι τοπικές κυβερνήσεις που με τα μέτρα που ελάμβαναν και λαμβάνουν διαρκώς καταπιέζουν τους λαούς και εξυπηρετούν τον μεγάλο αδελφό. Δηλαδή φαίνεται ότι ο αντίπαλος της κοινωνίας έχει πλέον συγκεκριμένη μορφή αυτή του κυβερνήτη τον οποίο ο λαός εξέλεξε με τις δημοκρατικές διαδικασίες!!!! και το μόνο δικαίωμα που έχουν οι λαοί είναι στις επόμενες εκλογές να αλλάξουν κυβερνήτη αλλά βεβαίως και με αυτό τον τρόπο δεν βελτιώνουν την θέση τους διότι και ο νέος κυβερνήτης είναι και αυτός καλοπληρωμένος υπάλληλος του μεγάλου αδελφού που θα λάβει περίπου τα ίδια μέτρα του προκατόχου του με άλλη μορφή δηλαδή < μια μερίδα από τα ίδια>. Η ειρωνεία στην προκειμένη περίπτωση είναι ότι οι ιθαγενείς δεν ρίπτουν στον πολιτικό Καιάδα τους αποτυχημένους πολιτικούς αλλά υπό την επήρεια του νόμου της λησμοσύνης τους επανεκλέγουν. Σήμερα πλέον με το ισχύον σύστημα στα δημοκρατικά !!! κράτη υπάρχουν δύο η τρία πολιτικά κόμματα τα οποία εναλλάσσονται στην εξουσία που σημαίνει ότι ισχύει διαρκώς η ίδια πολιτική φιλοσοφία με μικρές μόνο παραλλαγές σε όλους τους λαούς την οποία οι ιθαγενείς αποδέχονται και μάλιστα επιβραβεύουν σε τακτά χρονικά διαστήματα. Συγκεκριμένα η πολιτική φιλοσοφία ανά τον κόσμο ακολουθεί τρις κατευθύνσεις την αριστερά την κεντρώα και την δεξιά. Η αριστερή φιλοσοφία δέχεται την αλλαγή της ηγεσίας ενός κράτους με δημοκρατικές διαδικασίες!!!! αλλά υπόσχεται και στοχεύει να αναθέσει την οικονομική δραστηριότητα κατά το μεγαλύτερο μέρος στη κεντρική εξουσία και

να καθιερώσει την πλήρη οικονομική εξίσωση στην λαϊκή βάση. Η δεξιά φιλοσοφία σε τελική ανάλυση αμφισβητεί την αλλαγή της ηγεσίας ενός κράτους με δημοκρατικές διαδικασίες!!! αλλά στοχεύει μέσω του ελεύθερου ανταγωνισμού να αναθέσει την οικονομική δραστηριότητα στους κατ'επίφαση ικανούς ή στους κλέφτες . Η κεντρικά φιλοσοφία είναι ένα νόθο σύστημα - πολίτευμα που προσπαθεί να συνδυάσει χωρίς να προτείνει συγκεκριμένες θέσεις τις δυο προηγούμενες απόψεις δηλαδή παραμένει μεταξύ της δεξιάς και αριστερής πλευράς και εκτελεί χρέη διαιτητού μεταξύ των δύο αντιθέσεων και που συνήθως είναι δίκαια για τον νικητή και άδικη για τον ηττημένο και εκείνη που δέχεται τις επιθέσεις όλων. Και σε όλες τις τρεις περιπτώσεις ο μεγάλος αδελφός ζει και βασιλεύει και οι ιθαγενείς παίζουν το παιχνίδι που ο ίδιος διάλεξε, δηλαδή διαλέγουν τους υπαλλήλους του που είναι πιστοί σε αυτόν και άπιστοι σε όλους τους άλλους και σε αυτό ακριβώς το σημείο εντοπίζεται η ευθύνη όλων ότι τελικά ανέχονται χωρίς ουσιαστικές διαμαρτυρίες την κυριαρχία του μεγάλου αδελφού.

Η ΑΠΟΧΗ Η ΜΟΝΗ ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΙΘΑΓΕΝΗ

Όλα τα προβλήματα έχουν λύσεις για τους σκεπτόμενους ανθρώπους. Αναφέραμε για την ύπαρξη του μεγάλου αδελφού και για τις επιδιώξεις του. Αναφέραμε για τους υπαλλήλους του μεγάλου αδελφού και για τον τρόπο που λειτουργούν οι πολιτικές ηγεσίες προκειμένου να δημιουργούν κέρδη στο κεφάλαιο και το ζητούμενο είναι πως οι άνθρωποι θα προσεγγίσουν τον μεγάλο αδελφό για να τον φοβίσουν και να τον πιέσουν προκειμένου οι ίδιοι να έχουν καλύτερη τύχη και εκείνος να έχει λιγότερα κέρδη αφού όπως είπαμε οι πολιτικές ηγεσίες αδυνατούν να προσφέρουν αυτές τις υπηρεσίες .Στο συγκεκριμένο πρόβλημα μία λύση υπάρχει να τρομοκρατηθεί ο τύραννος και από τον φόβο του μήπως χάσει τα πλούτη την εξουσία και την δύναμη του να προσεγγίσει την κοινωνία και να προσφέρει περισσότερα και να κερδίζει λιγότερα .Ο τρόπος είναι ένας μόνο ιδανικός και τελείως ειρηνικός που φοβίζει τον αντίπαλο και ονομάζεται αποχή επιλογής των πολιτικών δηλαδή θα καταργηθούν οι πολιτικές ηγεσίες που αποτελούν το υπαλληλικό προσωπικό και θα σταματήσουν οι ιθαγενείς να παίζουν το ίδιο παιχνίδι με τον μεγάλο αδελφό-τύραννο και να επιλέγουν τους πιστούς υπαλλήλους του και να έχουν συγχρόνως την ψευδαίσθηση ότι ρυθμίζουν μόνοι τους την τύχη τους. Πρέπει να γνωρίζουν ότι ο ίδιος ο μεγάλος αδελφός ότι χωρίς τους παρατρεχάμενους υπαλλήλους του αδυνατεί να εκτελέσει το

θεάρεστο έργο του δηλαδή δεν είναι δυνατόν οι τράπεζες μόνες η το παραεμπόριο να επιβάλουν τις απόψεις τους στον πλανήτη .Και ένα ευτελές παράδειγμα, εάν σε μία χώρα οι κάτοικοι απέχουν στην εκλογή δημάρχων τότε θα έχουμε μεγάλη συγκέντρωση απορριμμάτων οπότε κάποιος τρίτος –ποιος είναι αυτός και ποιος τον έχει διορίσει- θα πρέπει να μεριμνήσει για την αποκομιδή τους αλλά μέχρις ότου πραγματοποιηθεί η συλλογή των απορριμμάτων η οσμή τους είναι βέβαιο ότι θα έχει ενοχλήσει τον μεγάλο αδελφό.Το μέτρο αυτό της αποχής δεν είναι απαραίτητο να έχει την μορφή της καθολικότητας,σε πρώτη φάση είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί από μια συγκριτικά μικρή κοινωνία π.χ την Ελληνική και αν έχει επιτυχία θα αποτελέσει παράδειγμα προς μίμηση και για τον άλλο κόσμο και αυτό πρέπει να είναι και το φόβητρο του μεγάλου αδελφού .Πολλοί λένε ότι η δημοκρατία γεννήθηκε στην αρχαία Ελλάδα νομίζω ότι είναι ευκαιρία τώρα στην νέα Ελλάδα να διαγνώσει και να θεραπεύσει τις ασθένειες του πολιτεύματος. Δεν υποστηρίζω ότι με την αποχή θα δημιουργηθεί το κοινωνικό και πολιτικό χάος της ακυβερνησίας διότι το χάος δεν συμφέρει πρωτίστως τον μεγάλο αδελφό αφού μέσω του χάους αδυνατεί να εκμεταλλεύεται οικονομικά τον πλανήτη αλλά θα πρέπει σε τακτά χρονικά διαστήματα η παγκοσμιοποίηση- ο μεγάλος αδελφός- το οικονομικό συμφέρον να φοβηθούν ότι θα χαλάσει η παρτίδα του παιχνιδιού τους και να λαμβάνουν υπόψη την φωνή του λαού ώστε να μη δημιουργηθεί η οργή του θεού.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δυστυχώς ΕΣΥ ΦΤΑΙΣ για την τύχη σου γιατί όταν γίνουν εκλογές για την πολιτική ηγεσία του τόπου σου σε κρίσιμες για σένα περιόδους δεν θα σκεφθείς την κακομοιριά σου και ποιος σε οδήγησε στο χάλι σου αλλά θα πάρεις στο χέρι σου την κομματική σημαϊούλα της προτιμήσεως σου και θα σπεύσεις να ασκήσεις το ιερό και το ηλίθιο δικαίωμα της ψήφου προκειμένου απλά και μόνο να αλλάξεις τον δυνάστη σου. Δυστυχώς ΕΣΥ ΦΤΑΙΣ που δεν μπορείς να διακρίνεις την έννοια και την σημασία των λέξεων συμμετοχή και αποχή και εκεί που πρέπει να συμμετέχεις δηλαδή στην διεκδίκηση των δικαιωμάτων σου απέχεις και εκεί που πρέπει να απέχεις δηλαδή στην επιλογή των υπαλλήλων του δεσπότη σου και στον τρόπο και την μέθοδο που σε εκμεταλλεύονται συμμετέχεις .Δυστυχώς ΕΣΥ ΦΤΑΙΣ που σε όλη σου τη ζωή συμμετέχεις ενεργά στο θέατρο σκιών .Δυστυχώς ΕΣΥ ΦΤΑΙΣ που από το γνωμικό << κυρίαρχος λαός >> αφήρεσες την λέξη κυρίαρχος και έμεινες απλώς κακομοίρης λαός δηλαδή καραγκιόζης.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

Να μην ευαγγελιζόμαστε ότι θα αλλάξει η τύχη αυτού του κόσμου τους επόμενους αιώνες ο φύλαρχος, ο άρχοντας, ο μεγάλος αδελφός φροντίζει πριν από μας για τον εαυτό του.